

ธรรมคำแผ่นดิน

๑. ถ้าไม่ยึดศาสนาแล้วจะ

อันนี้เมืองไทยเรามันมีพุทธศาสนาที่ไหนเวลานี้ มีแต่กิเลสตัณหาเหยียบย่ำทำลายทั่วประเทศเขตแดนของไทยเรา จะจมนี่เพราะกิเลสตัณหาไม่ใช่หรือ ธรรมท่านพาใครให้จมนี่ไม่เคยมีนะ มีแต่กิเลสตัณหาพาให้ลุ่มให้จมนี่ ความโลภเอาให้หลง มีเท่าไรไม่พอ ๆ เอาให้หลงเป็นถ้ำเป็นถ้ำน เมื่อไม่สนใจก็โกรธก็แค้นฆ่าฟันรันแทงกัน นี่ก็กิเลสไฟกองหนึ่ง แล้วเราจะตัดหากว่านมา ๆ ไม่มีอะไรพอ ๆ ไฟใหญ่สามกองนี้ละมันเผาชาติไทยเรา ซึ่งเป็นชาติแห่งชาวพุทธอยู่เวลานี้ จะไม่มีอะไรเหลือในเมืองไทยเราละ ถ้าไม่ยึดศาสนาแล้วจะ ฟังให้ดี ศาสนาเท่านั้นเป็นที่จับยังเอาไว้ได้พอประมาณ ถ้ามีศาสนาก็มีการบังคับตน

คนอยากดีต้องมีการบังคับมีขอบมีเขต บ้านเขามีแล้วเขายังมีรั้วบ้านกำแพงบ้าน นั้นเห็นไหม เป็นชั้น ๆ การรักษา อันนี้เมืองไทยเราเลอะไปหมดเลย เลอะ ๆ เทอะ ๆ อะไรมาคว่ามับ ๆ ไม่มีขอบมีเขตเราดูแล้วเราพูดจริง ๆ เราสลดสังเวชนะ เพราะอยู่ในขอบเขตมาตั้งแต่วันบวช ขอบเขตของธรรมเป็นยังไง เป็นขอบเขตที่สงบรวมเย็นปลอดภัยไว้โทษทั้งหลายตลอดมา นี่จึงมาเห็นมีตั้งแต่ความสังสมโทษสังสมไฟเผาไหม้กันทั่วโลกดินแดน มันจะดูได้อย่างไร ดูกันไม่ได้ละ

โลกอันนี้มันโลกเกิดกับตายเป็นของคู่กันมา ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่ากัน เสมอกันหมดคืออันนี้ ไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ เข้าใจหรือที่มันจะเสียเปรียบคือคนที่ลุ่มเนื้อลุ่มตัว ไปเกาะสิ่งที่อาศัยว่าเป็นตัวของตัวนั้นแหละพาจม พวกนี้พวกลุ่มตัว จานรกนี้จะจذبัญชีไม่ไหวแล้วใครที่ตั้งใจปฏิบัติดีนี้ พวกแดนสวรรค์เขาจะยิ้มแยมแจ่มใสว่่า ฟีน้องคนบุญเรามาแล้วเวลานี้เตรียมต้อนรับ แต่พวกนรกเขาไม่ยินดีนะไฟเผา

๒

มิ่งจะมาหาพ่อหาแม่มิ่งเธอ ไฟเผาภูก็ตายอยู่แล้ว มิ่งมาหาพ่อหาแม่มิ่งเธอ เขาว่าให้กัน เขาแข่งกันเข้าใจใหม่ ถ้าพวกแดนสวรรค์มา ๆ เลยอ้าว มีในตำราเนี่ย แดนสวรรค์ มาพี่น้องเรากำลังหลังไหลขึ้นมา ถ้าพวกแดนนรกมันจะว่า โคตรพ่อโคตรแม่มิ่งมาจากไหนอีก ตั้งแต่ภูอยู่เนี่ย ภูก็จมอยู่ยังขึ้นไม่ได้ มิ่งยังมาอะไรอีกเนี่ย มันเป็นอย่างนั้นมันต่างกัน เข้าใจใหม่ ไป ๆ ๆ เอาละเลิก

๒. ประเพณีอันดีงามมาจากพระพุทธศาสนา

ที่เราวิงวอนที่สุดก็คือว่า อย่าตื่นโลกตื่นสงสาร อย่าตื่นบ้านเขาเมืองเขา เขาไม่ได้รับผิดชอบเหมือนบ้านเรารับผิดชอบเรานะ ให้เราสงวนเนื้อหนังของเรา ขนบประเพณีอันดีงามของเรา ให้มีมั่นคงกับชาติไทยของเรา ชาติไทยของเรามีอะไรเป็นหลัก เบื้องต้นก็พุทธศาสนาเป็นหลัก ให้ดำเนินตามพุทธศาสนา เมืองไทยของเราจะเป็นเมืองที่เป็นแบบฉบับ คนอื่นจะต้องมาสนใจจ้องยึดเอา ก็ขนบประเพณีอันดีงามและการประพฤติปฏิบัติตัวจากชาติไทยเราซึ่งเป็นลูกชาวพุทธนี้ออกไปดำเนินปฏิบัติ ไปเป็นสิริมงคลแก่เขาได้

นี่เราทิ้งความเป็นพุทธเสีย ทองคำทั้งแท่ง ไปหากว่านเอาลิงเอาค่างเอายักษ์เอาผีจากเมืองนอกเมืองนาเมืองไหนก็ตาม ต่างเข้ามาเผาบ้านเผาเมืองเวลานี้ ของดีไม่ยอมเอา ไปหาแต่ของเลว ๆ เพราะไม่มีหลักใจ ชาวพุทธ ๆ มันน่าจะมีหลักใจนะ ถือเหตุถือผลเป็นหลักเกณฑ์ ผืนไปตามนั้น ก็เลสมันต้องต่อต้านความดี เอ้า ผืนมันทำไป ๆ ต่อไปก็ค่อยชินไป ๆ ความชั่วช้าลามกก็ห่างไป ๆ ความทุกข์ก็ห่างไป ความสุขก็เพิ่มขึ้นมา ให้พากันมีหลักมีเกณฑ์ซี

พุทธศาสนาของเรา ถ้าตามแบบฉบับพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้แล้วอย่างพระนี่เป็นยังไง ท่านมีแบบมีฉบับของพระ เลยกลายเป็นขนบประเพณีของพระไป มีหลักธรรมหลักวินัยบีบบังคับเอาไว้ให้

๓

ดำเนินตามนี้ เมื่อดำเนินตามนี้จนกลายเป็นนิสัยเคยชินต่อการประพฤติตัวแล้ว ก็เลยกลายเป็นนิสัยหรือประเพณีของพระผู้มีพระคุณวิญญูไป ท่านมีอย่างนั้นเป็นหลักเป็นเกณฑ์ อันนี้เราเป็นลูกชาวพุทธควรจะแยกออกไปปฏิบัติตาม ลูกชาวพุทธก็ควรจะให้มี อย่าเหลวแหลกแหวกแนวตั้งที่เป็นอยู่เวลานี้ เหลวไหลมากนะ

เมืองไทยเราในเมืองไม่มีหลัก หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ ไขว่คว้าทั้งหมด นี่แสดงว่าเหมือนคนตกน้ำ อะไรผ่านเข้ามาคว้ามบ ๆ แล้วก็ไม่ได้เห็นเกิดประโยชน์อะไร มีแต่พาให้จม ๆ นี้คว้าวะไร ๆ ก็พาให้เราล่มจม คว้าวั้นนั้นมาเงินไปแล้ว คว้าวั้นนี้มาเงินไปแล้ว สิ่งเหล่านั้นยังฝังต่อนิสัย เคยได้เคยซื้อเคยขาย แล้วก็อยากได้อยากไปหาซื้อเขามาละซี นั่นมันเป็นนิสัยแล้ว คว้าวะมาก็เป็นไฟเผาเรา ๆ เราไม่มีหลักมีเกณฑ์ ถ้าเรามีหลักมีเกณฑ์ สิ่งใดที่เรามีอยู่จำเป็นอะไรจะต้องไปหาอยู่กับเขา

เราเป็นผู้รับผิดชอบในตัวของเราและชาติบ้านเมือง เขาจะชมจะติเป็นเรื่องของเขา เขาไม่รับผิดชอบชาติบ้านเมืองเหมือนเราเป็นผู้รับผิดชอบชาติบ้านเมืองเรา ต้องดูแลเรา ปฏิบัติตัวของเรา ต่างคนต่างเป็นกลุ่มเป็นก้อน ผนึกกำลังกันด้วยอำนาจแห่งความเป็นชาวพุทธ พระพุทธเจ้าว่าตรงไหนอย่าฝืน ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ นี่เรียกว่าลูกชาวพุทธ แล้วจะเป็นปีกแผ่นแน่นหนามั่นคงขึ้นไป

ขนบประเพณีดั้งเดิมตั้งแต่ปู่ย่าตายายพาดำเนินมา เป็นขนบประเพณีมาจากพุทธศาสนา เดียวนี้ล้มเหลวไปหมด จนไม่ทราบว่ขนบประเพณีของชาติไทยเราคืออะไร ก็คือลิง วา่งั้น ขนบประเพณีของชาติไทยเราคืออะไร คือลิง เป็นยังงิงลิง คว้ามบ ๆ อะไรมาคว้ามบ ๆ หากความเป็นตนเป็นตัวไม่ได้นะ นี่ละเรียกว่าคนหลักลอย

โจรผู้ร้ายซึ่งเป็นภัยต่อชาติไทยเราเข้าได้ง่ายนิดเดียว เพราะเราเปิดทางให้เขาแล้ว เราไม่มีหลักประกันตัว รั้วกันคือความประพฤติ

๔

หน้าที่การงาน มีเหตุมีผลประกันตัว เรียกว่ารื้อบ้าน รื้อเรือน รื้อตัว
ของเราทุกคน ๆ อะไรก็มาทำลายไม่ได้ง่าย ๆ อันนี้เหลวแหลก ๆ โห เรา
สลดสังเวชนะ เราก็เกิดในเมืองไทยเป็นลูกคนไทย แล้วดูคนไทยด้วยกัน
มันเป็นยังงี้ก็ดูด้วยความเกี้ยวโยง ดูเพื่อความดีความดี ดิก็ดีเพื่อความดี
ตรงไหนดี มันต้องดีจนได้ เพราะมีแต่สิ่งที่น่าให้ดี ไม่มีสิ่งที่ไม่ให้ชมน

๓. ขั้วจิตที่ทำลายพระพุทธศาสนา

ศาสนาพุทธเรามีกฎมีระเบียบเรียบร้อย ไม่ว่าชั้นใดของ
ประชาชนผู้เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้า ชั้นนี้ ๆ เป็นลำดับ ชั้นนี้เป็นแกง
หม้อใหญ่ก็ควรให้เหมาะสมกับแกงหม้อใหญ่ อันนี้แกงหม้อเล็กก็
เหมาะสมกับแกงหม้อเล็ก แกงหม้อจิ๋วก็เหมาะสมกับแกงหม้อจิ๋ว **ธรรม**
พระพุทธเจ้าวางระเบียบเรียบไปหมดหาที่ต้องดีไม่ได้ แต่ผู้ทำลาย
ธรรมพระพุทธเจ้าก็คือพวกเราเสียเองสำคัญตรงนี้นะ ท่านสอนให้ทำ
อย่างนั้นกลับทำอย่างนี้ ให้ทำอย่างนี้กลับไปทำอย่างนั้น มันเป็นข้าศึก
ของศาสนาก็คือพวกเรา และมีหน้าซำก็ตัดทอนคำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้าออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร ออกมาเป็นการประกาศไปได้

มันเริ่ม ๆ มีแล้วเวลานี้ ที่จะทำลายศาสนาพระพุทธเจ้าด้วย
วิธีการต่าง ๆ มีเยอะ เอ้า ภายในวัดก็ทำลายอีกแบบหนึ่ง ส่วนมาก
เป็นวัดเป็นผู้ที่จะชี้แจงแสดงอรรถธรรมออกสู่ประชาชน ถ้าทางวัด
ทางพระศึกษามาด้วยดีปฏิบัติมาโดยชอบธรรมแล้วออกมาไม่ค่อยผิดพลาด
ถ้าไปศึกษาเฉย ๆ ไม่สนใจกระทั่งว่าศีลเป็นยังงี้ ศีลเป็นยังงี้ไม่สนใจ
มีแต่ศึกษาจับคำเอาเฉย ๆ คำพูด ๆ ศีลไม่มีสักตัว มันอาจจะลบว่าใน
พระไตรปิฎกนี้ไม่มีพระวินัยปิฎกก็ได้

พระอภิธรรมปิฎกไม่มี

เวลานี้ก็เริ่มปรากฏแล้วว่า อภิธรรมปิฎกไม่มีในพระไตรปิฎก ไตร
แปลว่าอะไร ดี ออกจากสาม แปรสภาพมาเป็นไตร ปิฎก แปลว่า ภาชนะ

๕

ฟังให้ดีนะ นี่เรียนมาจะเอามาออกเสียงวันนี้ ปิฎก ภาษาบาลี เรามา
แปลเป็นภาษาไทยว่า ปิฎก แปลว่า ภาษนะสำหรับรับรองปิฎกทั้งสาม
ไตร นั้นนะสาม ภาษนะสำหรับรับธรรมทั้งสามประเภท

พระวินัยหนึ่ง พระสูตรหนึ่ง พระอภิธรรมหนึ่ง นี่คือปราชญ์ไปจด
จารึกมา ออกเป็นพระไตรปิฎก พระวินัยปิฎก ๑ พระสุตตันตปิฎก ๑
พระอภิธรรมปิฎก ๑ เรียกว่าสาม พระวินัยปิฎกนี้เรียกว่ากฎของพระ
วินัยของพระ กฎหมายพระ พระสูตรนั้นพูดถึงเรื่องสัตว์เรื่องบุคคล ทำดี
ทำชั่ว ตกนรกไปสวรรค์อะไร มีอยู่ทั่วไป เรียกว่าพระสูตร บางแห่ง
ธรรมที่สูงกว่านั้นเข้ามาเป็นพระสูตรก็มี เช่น ธรรมจักกัปปวัตตนสูตร นี่
อริยสัจจะนี้ เข้าในพระอภิธรรมปิฎกได้เลยไม่สงสัย จากนั้นก็พระอภิธรรม
พระอภิธรรมปิฎก แปลว่า ธรรมที่สูงสุกว่าธรรมทั้งสองประเภทนี้

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมาด้วยพระอภิธรรมปิฎก ด้วยจิตตภาวนา
รากแก้วของพระอภิธรรมปิฎกคือภาวนา พระพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นด้วยองค์
ภาวนาล้วน ๆ เป็นศาสดาเอก เจริญอานาปานสติ เป็นยังงี้ที่ว่า
พระอภิธรรมปิฎก จิต เจตสิก นิพพาน มีแต่เรื่องจิตล้วน ๆ นะ นี่ละ
ท่านแสดงใน อภิธรรมปิฎกไว้ นี่ก็ดูไม่ใช่มาพูดพล่าม ๆ นี่นะ ไม่ว่า
พระสูตร พระวินัย พระอภิธรรม เราดูมาทั้งนั้นก่อนที่จะออกปฏิบัติ
เพราะฉะนั้นที่จะมาโกหกง่าย ๆ ไม่ได้นะ ควรตีปากตีเอาเลย เรานะ
เราก็มีมือ เขามีปากพูดออกมาเป็นการลบหลั่งอรรถธรรม ตีปากเลย
อยากว่าอย่างนั้นนะ ก็เรียนมาด้วยกัน เห็นมาด้วยกัน นี่แล้ว ๆ ทราบ
มาอย่างนั้นว่า พระอภิธรรมปิฎกนี้ไม่มี ในพระไตรปิฎกมี ๒ ปิฎก
คือ พระวินัยปิฎก กับ พระสุตตันตปิฎก

พระอภิธรรมปิฎกคือหัวใจของพระ ถ้าอันนี้ไม่มีแล้วก็แสดงว่า
ศาสนาพุทธเราหมดเลย ไม่มี ศาสดาองค์เอกก็ขึ้นไม่ได้ ต้องขึ้นจาก
อภิธรรมนี้ พระอรหันต์ทุกองค์ขึ้นจากอภิธรรมปิฎกนี้ไม่ขึ้นจากไหน

๖

พระวินัยปิฎกนี้ท่านบัญญัติทีหลัง แต่ก่อนยังไม่มีพระวินัย เมื่อทำผิด ทำพลาดก็ตั้งบัญญัติพระวินัย กฎหมายพระเข้าไป ๑ เรื่อย ๑ กฎหมาย เป็นพื้นฐานแล้วก็ยังเป็นอนุบัญญัติ คือบัญญัติทีหลังปลีกย่อยไป อับติเล็ก ๑ น้อย ๑ นี้บัญญัติต่อไป ๑ นี้เรียกว่า พระวินัยปิฎก พวก พระสุตตันตปิฎก ใครก็ทราบดังที่พูดนั่นล่ะ นิทานเรื่องนั้นเรื่องนี้ ส่วนมากออกจากพระสุตตันตปิฎก ส่วนพระอภิธรรมปิฎกนี้พูดถึงเรื่อง จิตตภาวนาเป็นพื้นฐานเลยเทียว พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วยพระอภิธรรม พระอรหันต์ตรัสรู้ด้วยพระอภิธรรม ถ้าพระอภิธรรมนี้ไม่มีใน พระไตรปิฎกหรือไม่มีในศาสนาแล้ว ศาสนาก็หมดไปเลย นี่คือ รากแก้วของศาสนา ได้แก่ พระอภิธรรม จะเป็นอะไรไป

มันเรียนเฉย ๑ ไม่ปฏิบัติก็จะไปรู้อะไร ให้เรียนซิ พระพุทธเจ้า ปฏิบัติมาทุกสิ่งทุกอย่าง เรียนในหลักกรรมชาติคือพระพุทธเจ้า พระสงฆ์ สาวกก็เรียนจากพระโอษฐ์ของพระพุทธเจ้าแล้วก็มาปฏิบัติ ๑ ปฏิบัติลงในจิตตภาวนา ภาวนานี้จะเป็นอะไร ถ้าไม่ใช่พระอภิธรรมจะเป็นอะไรไป คำว่า นิพพาน จิต เจตสิก รูป นิพพาน อะไรเหล่านี้ อธิบายไปเป็น เรื่องอภิธรรม คือเกี่ยวกับเรื่องจิตตภาวนาล้วน ๑ ลงได้เข้าทางด้าน ภาวนาหนีจากอภิธรรมไม่ได้ แยกไปไม่ได้เลย ถ้าอยากตกนรกก็เอา ว่างั้นเลย พระอภิธรรมไม่มี นั่นล่ะมันจะลงนรก ต่อไปนี้พระวินัยก็จะไม่มี

พระพุทธเจ้าไม่มี

แล้วยังได้ยินแว่ว ๑ อีกนะว่า พระพุทธเจ้าไม่ควรจะไปยึดท่าน คือพระพุทธเจ้าไม่มี ท่านปรินิพพานไปแล้ว ยังเหลือแต่พระธรรมกับ พระสงฆ์ พระพุทธเจ้านิพพานไปแล้วถ้าจะไปยึดองค์ท่าน ก็จะเป็นการ ดิดรูปติดอะไรท่านไป นี่มันบ้าหรือดี เราก็หูบ้าฟังมาอย่างนี้เหมือนกัน ถ้าเขาพูดว่าเป็นบ้าเราก็หูบ้าเหมือนกัน บ้าไปตามบ้า วันนี้พูดเรื่องบ้า ด้วยกัน เรื่องพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ตัดพระพุทธเจ้าออก คือ

๗

พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วถือท่านหาอะไร เขาว่าอย่างนั้น

เราก็อยากถามย้อนขึ้นมาหา โคตรแซ่ของมิ่งนั้นตายไปแล้ว มิ่งถือท่านทำไม เราอยากถามว่าอย่างนั้นนะ ก็ยังถือโคตรถือแซ่อยู่นะ โคตรแซ่พ่อแม่ปู่ย่าตายายตายไปแล้ว ก็ยังเคารพนับถือท่านอยู่ใช่ไหม นี่พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว เพียงพระรูปพระร่างก็ยังบอกแล้วนี่นะ นี่ละองค์ศาสดาเอกที่เป็นหัวใจของสัตว์โลก พระพุทธเจ้า ๑ พระธรรม ๑ พระสงฆ์ ๑ หัวใจของชาวพุทธเรา ตัดพระพุทธเจ้าออกแล้วมีความหมายอะไร

จะว่าติดพระพุทธเจ้า เอ้า ถ้าว่าจะกลัวติดพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นสายทางเดินเข้าสู่มรรคผลนิพพาน คือ พุทธ ธรรม สงฆ์ นี้ เป็นทางเดินหัวใจของผู้ปฏิบัติธรรมที่จะก้าวไปตามสายทาง พุทธ ธรรม หรือสังฆ ก็ตาม เข้าสู่มรรคผลนิพพานอันเป็นธรรมชาติล้วน ๆ จะเข้าอยู่สามจุดนี้ พุทธ ธรรม สงฆ์ อันไหนเลย ธรรม อันไหนเลย สังฆ อันไหนเลย ธรรม ธรรม ธรรมอันไหนเลย แล้วไปตัดพุทธออกแล้วมีความหมายอะไร

เอ้า บอกกันเลย มาวัดป่าบ้านตาดนี้ สายทางที่จะมาวัดป่าบ้านตาด มีเห็นใหม่ เวลานี้เขาลาดยางเรียบ เขาลาดยางมันไม่ดีสู้เราบุกเลยไม่ได้ อย่างมาตามทาง ถ้ามาตามทางนี้มันจะติดหนทาง มันจะติดรูปติดร่างของถนนหนทาง ติดยางติดอะไร ให้บุกมาเลยทีเดียว ต้นไม้แถวนั้นจะพังไปหมดนั่นแหละ หัวมันแตก หัวแตก ต้นไม้พังไม้พังไม่รู้แหละ นี่เห็นใหม่อย่างนี้มันก็มาพูดหน้าด่าน ๆ ผู้ปฏิบัติธรรมหรือผู้เรียนธรรม เรียนมาทำไม เรียนมาแบบนี้ละ ลบล้างศาสนาอย่างนี้

พระพุทธเจ้าไม่มี ศาสนาก็หมดจะว่าอะไร ศาสนาเกิดจากใคร ไม่เกิดจากพระพุทธเจ้า นั่น คำว่า พุทธ ๆ คือหัวใจของชาวพุทธเรา ยึดพุทธโชนี้เพื่อรวมกระแสของจิตเข้าเป็นตัวของตัวเองขึ้นมา พุทธโชนี้เด่นขึ้นมา ธรรมเริ่มเกิดแล้วเห็นใหม่ละ ถ้าพุทธโชนี้ไม่รวมเกิดไม่ได้นะ

๘

ต้องบริกรรม เอาความรู้นี้มารวมอยู่ในจุดคำบริกรรมคำไหนก็ตาม ให้เป็นที่รวมของผู้รู้ เช่น ธัมโม หรือสังโฆก็ตาม หรืออัญญิ ๑ ก็ตาม ผู้รู้ให้อยู่ที่อัญญิ อัญญิ คือ อริยสัจ จับอยู่นั้น ที่นี้เวลาจิตไม่แยกแยะไปไหนให้อยู่ที่นั่น ต่อไปก็สั่งสมความรู้นี้เด่นขึ้น ๆ ความสงบเยือกเย็นก็จะปรากฏขึ้นจากคำบริกรรมที่ยึดเป็นเกาะไว้อย่างมั่นคง แล้วก็ปรากฏเป็นความรู้เด่นขึ้นมา ๆ ผู้รู้เด่นแล้วที่นี้

ผู้รู้เด่นแล้วก็เรียกว่าเป็นความสงบสมถธรรมเกิดขึ้นพร้อมกันแล้ว วิปัสสนาธรรม สมาธิธรรม เกิดขึ้นจากจุดนี้ ไม่เกิดขึ้นจากพระพุทธเจ้าเกิดขึ้นจากอะไร ตัดพระพุทธเจ้าแล้วก็หมดไม่มีความหมายเลย ทำลายศาสนาว่าอันเลย ถ้าลงตัดพระพุทธเจ้าว่าไม่ให้มีแล้ว เป็นผู้ทำลายศาสนาโดยตรง ถ้าเป็นพระก็ทำลายอยู่ภายใน ภายในวัด ภายในศาสนา ถ้าเป็นฆราวาสก็ทำลายอยู่ข้างนอก ผู้อยู่ข้างนอกก็ทำลายศาสนาอยู่ข้างนอก ผู้อยู่ข้างในก็ทำลายศาสนาข้างใน ศาสนาก็หมด ชาติก็หมด เพราะชาติอยู่กับศาสนา เฉพาะชาวพุทธของเรา

เทวดาไม่มี

เทวดาไม่มีนั่นฟังซิ พระพุทธเจ้าสอนเทวดากับพุทธบริษัท ประชาชนทั้งหลายนี้เสมอกันหมด ในพุทธกิจมี ตอนบ่าย ๓ โมง ๔ โมง สอนพ่อค้า ประชาชน ตั้งแต่พระมหากษัตริย์ลงมา ตอนค่ำประทาน โอวาทแก่พระสงฆ์ บาลีก็มี แต่เราไม่ยกบาลี ยกเนื้อความมาแปลเอาเลย ตอนค่ำสอนพระสงฆ์ อบรมพระสงฆ์ ตอนเที่ยงคืนไปแล้วก็อบรมแก้ปัญหาเทวดา นี้พุทธกิจ ๕ เป็น ๓ ข้อแล้ว นี้ละในวงศาสนาของพระพุทธเจ้า

พุทธกิจคืองานของพระพุทธเจ้าโดยเฉพาะ คนอื่นจะทำอย่างพระองค์ไม่ได้ พอเที่ยงคืนมาก็สอนบรรดาเทวดาทั้งหลายซึ่งเป็นเหมือนกับมนุษย์นี้ อันนั้นเป็นนามธรรม อันนี้เป็นรูปธรรม เห็นกันอยู่ที่นี่ อันนั้นเห็นด้วยใจ รู้ด้วยใจ เทวดาประเภทต่าง ๆ เช่น อย่างตาเรานี้มีวิสัยที่จะ

๙

ดูรูป หูไปดูแทนรูปไม่ได้ ตาจะไปฟังแทนหูไม่ได้ เป็นคนละหน้าที่ ๑
 อันนี้หน้าที่ของพระญาณหยั่งทราบ หรือพระจิตของ
 พระพุทธเจ้าควรจะรู้จะเห็นอย่างนี้ก็เห็น ควรจะรู้เฉพาะวิถีจิตคือ
 พระญาณหยั่งทราบจำพวกเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เปรตผีประเภท
 ต่าง ๆ เป็นวิสัยของจิตล้วน ๆ ที่จะดู ไม่ใช่ตาเนื้อจะไปดู ท่านก็
 เอานั้นออกดู เอานั้นออกใช้ เอานั้นออกสอน นี่เป็นประเภท

พวกเรามีอิโด้อันเดียวไปพันไปกี่ ๆ สร้างบ้านทั้งบ้านก็เอาเม็ดอิโด้
 อันเดียว สร้างปราสาท ๖-๗ ชั้น ก็เอาเม็ดอิโด้อันเดียว จะเอาเม็ดอิโด้
 อันเดียวไปอวดนายช่างเขาได้ยังไง นายช่างเขามีเครื่องมือที่ประเภท
 พระพุทธเจ้าเป็นนายช่างเอกเลิศเลอ มีเครื่องมือที่ประเภท สั่งสอนสัตว์โลก
 ด้วยเครื่องมือคือธรรมทั้งนั้น ท่านแยกประเภท ๆ เทียงคินสอนเทวดา
 ก็อยู่ในพุทธกิจ ๕ ลบออกได้ยังไง จากนั้นก็เล็งญาณดูสัตว์โลก
 ภพพามาทุก วิโลกนํ ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครจะมีอุปนิสัยปัจจัย
 พอเป็นสาระและเป็นสาระ ซึ่งควรจะได้บรรลุธรรมอย่างรวดเร็วแต่จะ
 เสียชีวิตเสียก่อน ก็เสด็จไปโปรดคนนั้นก่อนเมื่ออยู่ในฐานะเป็นไปได้
 จากนั้นก็ **ปุพฺพณฺหา ปิณฺทปาทณฺจ** ออกบิณฑบาตโปรดสัตว์โลก

เห็นไหมนี่พุทธกิจ ๕ มีอยู่นี้ตัดไปไหน เทวดาตัดไปไหน ถ้าตัดก็
 ตัดออกหมด อย่างนี้ตัดออกหมด ว่าเทวดาไม่มี พวกนี้ก็ไม่เหมือน
 กันจะว่าไง ก็ในคำสอนอันเดียวกัน อันนี้ดูด้วยตาเนื้อ ดูพวกกายทิพย์
 ดูด้วยจิตใจ เหมือนอย่างเราฟังเสียงด้วยหู เราดูสิ่งต่าง ๆ ด้วยตา นั้นมัน
 เป็นคนละวิสัย ๆ จะมาเอาสับสนปนเปกันไม่ได้นะ มันใช้ไปคนละทิศ
 ละทาง แล้วเครื่องมือที่สั่งสอนสัตว์โลกประมาณว่า ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์
 นี้เครื่องมือของธรรมที่สั่งสอนสัตว์โลก นี้พอประมาณนะ ที่พระพุทธเจ้า
 สั่งสอนโลกไม่ต้องพูดละ ครอบโลกธาตุเลย แล้วไหนว่าเทวดาไม่มียังไง

๑๐

เก่งกว่าพระเทวทัต

มีหน้าซำก็ว่าพระอภิธรรมไม่มีอีก ก็ยังเหลืออยู่ ๒ ปีฎก ให้มีแต่พระธรรมกับพระสงฆ์เท่านั้น แล้วพระสงฆ์เป็นพระสงฆ์ประเภทใด พระสงฆ์ในครั้งพุทธกาลนั้นเป็นอรหัตตอรหันต์บุคคล พระสงฆ์ทุกวันมีแต่พระสงฆ์หมาขี้เรื้อน นับแต่หลวงตาบัวลงไป แล้วใครจะกราบหลวงตาบัวได้ลงคอ ไปที่ไหนทั้งเกาหมัดย็อก ๆ แยก ๆ นี้ **สรณ** ของเราคือหมาขี้เรื้อนตัวนี้ ใครจะกราบได้ลงคอ หลวงตาบัวก็ไม่กราบหลวงตาบัวถ้าลงเป็นหมาขี้เรื้อนขนาดนั้น เพราะฉะนั้นจึงบอกพี่น้องทั้งหลายอย่ามากราบหลวงตาบัวนะ เป็นหมาขี้เรื้อนแทนพระสงฆ์สาวกตั้งแต่ครั้งพุทธกาล

คือเอาพระสมัยหมาขี้เรื้อนทุกวันไม่มีธรรมมีวินัยปกครองหัวมันละ มีแต่หัวโล้น ๆ แล้วจะให้ประกาศตนว่าเป็นสรณะของประชาชน ให้นับถืออาตมาแทนพระสงฆ์สาวกทั้งหลาย ใครจะนับถือลงคอ มองดูก็เห็นแต่หมาขี้เรื้อนเต็มตัว คือไม่มีสักตัวเดียว เคารพได้ไหม กราบได้ไหม สังฆโมเลศขนาดไหน พุทธะเลศขนาดไหน ธรรมะเลศขนาดไหน หมาขี้เรื้อนเลศขนาดไหน อย่าเอาเข้ามาเกี่ยวข้อง อย่าให้พวกสังฆโม เช่นสังฆโมปัจจุบันเป็นต้นมาเป็นสรณะของพี่น้องทั้งหลาย โอ้ย เมืองไทยนี้แตกเลยจะว่าไง มีแต่สังฆโมหมาขี้เรื้อน นับตั้งแต่หลวงตาบัว วัดป่าบ้านตาดออกไป ประเภทหมาขี้เรื้อนทั้งนั้น ใครจะมากกราบได้ลงคอ

พี่น้องทั้งหลายกราบได้ไหมกราบหมาขี้เรื้อน ถ้ากราบหมาขี้เรื้อนได้เราจะหาตัวมาทดลองเสียก่อน ยังไม่ถึงตัวจริงนะ ถ้ากราบหมาขี้เรื้อนไม่ได้เราจะเอาตัวทดลองเสียก่อน ไปเอาไอ้ปุ๊กก็มานี้มากกราบ มันจะกราบได้ไหม นี่มันยังไม่ถึงขั้นหมาขี้เรื้อน ถ้าถึงขั้นหมาขี้เรื้อนเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว วัดป่าบ้านตาดนี้แตกฮือเลย ไม่มีใครกราบ เอาพระสงฆ์หมาขี้เรื้อนมากกราบแทนพระอริยสงฆ์แต่ครั้งพุทธกาลไม่ได้นะ นี่เราพูดเป็นกลาง ๆ ตัดพระสงฆ์แต่ก่อนออกแล้วเอาพระสงฆ์สมัย

๑๑

ปัจจุบันแทน พระสงฆ์หมาขี้เรื้อนหรือจะแทนพระสงฆ์อรหันต์ท่านที่เป็น
สภาวะของโลกมานมนาน ทำได้ลงคอใหม่ แยกกันอย่างนี้ซิ หาเหตุหาผล
หาอรรถหาธรรม ต้องหาอย่างนี้ซิ นี่ละตัดพระพุทเจ้าออกหมดเลย

การเดินทางต้องอาศัยสายทาง แยกจากทางไม่ได้ไม่ถึงจุดที่หมาย
พุทโธ คืออะไร ส่งสัตว์โลกเข้าถึงมรรคผลนิพพานไม่มีใครเกินพระพุทเจ้า
นี่คือสายทางชั้นเอก ตัดออกไปไหน เอ้าว่ามาซิ จะถึงธรรมอันเลิศ
ไม่จากพระพุทเจ้าจะจากไหน สาวโก ๆ พระอรหันต์ที่เลิศเลอก็จำต้อง
ไต่ยีนไต่พังจากพระพุทเจ้าเสียก่อน แล้วตัดพระพุทเจ้าไปไหนไม่ให้
มาเป็นสภาวะของเรา พิจารณาซิ มีหน้าซ้ำยังจะเอาพระสงฆ์หมา
ขี้เรื้อนเข้าไปแทนที่ให้เขากราบ โอ้ย ตายเลยนะ หลวงตาบัวแม้เป็นหมา
ขี้เรื้อนด้วยกันก็ตาม หมาขี้เรื้อนไม่กราบหมาขี้เรื้อน ยังไม่ยอมกราบอีก
นูนนะ ทั้ง ๆ ที่เราเป็นหมาขี้เรื้อนด้วยเราก็ไม่กราบ ต้องแยกให้มันเห็นซิ

เวลานี้จะพยุงศาสนาหรือจะทำลายศาสนา ข้อคิดที่แสดงออกมา
เหล่านี้ถ้าเป็นความจริงนะ เราไต่ยีนแต่เพียงแว่ว ๆ ถ้าเป็นความจริง
แล้วพวกทำลายศาสนายิ่งกว่าเทวทัตอีก จะว่างั้นเลย เทวทัตทำลาย
สมัยพระพุทเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ อันนี้พระพุทเจ้าปรินิพพานไป
แล้วยังจะทำลายได้ มันเก่งกว่าเทวทัตอีกพวกนี้แหละ เข้าใจหรือเปล่า
พวกเทวทัตได้ศาลาหลวงตาบัวนี่นะ หลวงตาบัวเป็นหัวหน้าเทวทัต
พูดมาอะไรมันแสดง ธรรมมีอยู่ ของจริงมีอยู่ ทำไม่ไม่เอา ของปลอม
คว้ามามาเผ่ากันทำไม่มันเกลื่อนอยู่ในโลกธาตุ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งทำลาย
หามาทำไม สิ่งที่จะส่งเสริมให้มีความแน่นหนามั่นคงทางด้านจิตใจ
สำหรับชาวพุทธรเรา ทำไม่ไม่พยายามชวนชวายมาพยุงจิตใจ
ซึ่งกันและกัน นี่สมนามกับเราเป็นผู้นำเป็นผู้แนะนำสั่งสอน

เวลานี้สิ่งทำลายศาสนา ทำลายชาติไทยของเรา มีทั้งในวัด
นอกวัด ทั้งเขาทั้งเรา ดำหนิไม่ได้นะ ช้างนอกทำลายแบบหนึ่ง ช้างใน

๑๒

ทำลายแบบหนึ่ง นอกวัดทำลายแบบหนึ่ง ในวัดทำลายอีกแบบหนึ่ง เขาทำลายอีกแบบหนึ่ง เราทำลายอีกแบบหนึ่ง มีแต่เรื่องทำลาย ไม่มีใครส่งเสริมใคร จมนะชาติไทยของเรา ขอให้ยึดหลัก พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ไว้ให้ดี สติติดแนบกับศาสนา ไปที่ไหนมีสติแล้ว รู้บาปบุญ รู้คุณรู้โทษ รู้ดีรู้ชั่ว กำจัดปิดเป่ากันไปได้เรื่อย ๆ สม่่าเสมอ ถ้าไม่มีสติ เหลวนะ ต้องมีสติสังขารรู้เนื้อรู้ตัว

๔. พระพุทธศาสนา คือ ศาสนาเอก

ศาสนาพุทธเราเป็นศาสนาเรียกว่าชั้นเอก ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีศาสนาใดที่จะนำสิ่งต่าง ๆ ที่มาชี้แจงให้สัตว์โลกทั้งหลายได้ยินได้ฟัง ผู้ที่ควรจะเห็นก็คือศึกษาตามพระพุทธเจ้า แล้วก็เห็นตามนั้น ไปเห็นไปเจออย่างนั้น แล้วผู้ที่จะรู้ตาม ปฏิบัติกำจัดความชั่วช้าลามกไปตั้งพวกเราทั้งหลาย แบบนี้ก็ มี ผู้ปฏิบัติที่จะรู้เห็นตามพระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ก็มี พวกปฏิบัติแหละจะรู้ พวกไม่ปฏิบัติไม่รู้ไม่เห็น เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก หรือเปรตผี เทวบุตรเทวดา ไม่เห็น ก็มีแต่ในคัมภีร์ในตำรา ตำรานี้ท่านเอาออกมาจากความจริงที่ท่านรู้ท่านเห็นดึงออกมาเขียนเอาไว้

ที่นี้อ่านแต่ตำราไม่ได้ปฏิบัติ คือไม่ได้ก้าวเดินไปตามที่ท่านสอน ก็ไม่เห็น คือผู้ปฏิบัติก้าวเดินตามนั้นทั้งมรรคทั้งผลก็เห็น สิ่งต่าง ๆ ที่มีอยู่ทั่วแดนโลกธาตุ มียังไงก็เห็นไปตามความสามารถของตน แต่ที่ยันกันได้ คือเป็นสักขีพยานพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี รู้มากรู้น้อยก็เป็นสักขีพยานถึงส่วนที่ไม่เห็น เห็นเพียงเท่านี้ด้วยอำนาจของสายตาเราแค่นี้ ที่เลยสายตารู้ความสามารถของเรา ไม่เห็นก็ยอมรับ ยอมรับไปเลยว่า อันนี้เป็นพยานแล้ว ๆ เป็นอย่างนั้นนะ จึงเรียกว่า ศาสนาเอก คือ พุทธศาสนาของเรา ใครเกิดมาถ้าไม่ได้พบ ไม่ได้เคารพนับถือ ไม่ได้กราบไหว้บูชา ไม่ได้ทำตามพระพุทธเจ้า แล้วก็พิเศษมนุษย์อยู่ทั่ว ๆ ไป คือไม่สมบูรณ์ เพราะไม่มีธรรมที่ถูกต้องดั่งงามเข้าแทรก

๑๓

ลัทธิต่าง ๆ เราไม่ได้ประมาท พูดยตามหลักความจริง ลัทธิต่าง ๆ ศาสนาต่าง ๆ เป็นศาสนาที่เป็นคลังกิเลสเป็นเจ้าของศาสนา พระพุทธเจ้านี้คลังแห่งธรรม เป็นเจ้าของศาสนา ต่างกันนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ก็คือเป็นผู้บริสุทธิ์ นำศาสนาด้วยความบริสุทธิ์ แจ่มแจ้งชัดเจนทุกอย่าง นำออกมาตามความมีความเป็น ทุกด้านทุกทาง ทุกแง่ทุกมุม ท่านนำออกมาอย่างนั้น ท่านไม่ได้มาแบบลูป ๆ คล่า ๆ นะ จึงต่างกันอย่างนี้ละ

ศาสนาพระพุทธเจ้าของเราใครเกิดมาพบแล้วก็ไม่เคารพไม่นับถือไม่เชื่อ ก็เป็นเศษมนุษย์ไป ๆ แต่งตัวเป็นเทวดาก็เทวดาในเศษมนุษย์ไปอย่างนั้นแหละ หัวใจไม่มีธรรมแล้วไม่มีอะไรเป็นคุณค่าเลย หัวใจมีธรรมแทรก มีมากมีน้อยมีคุณค่าอยู่ในนั้นเสร็จ ที่พระพุทธเจ้าทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ก็ดูหัวใจนะ ไม่ได้ดูสมบัติเงินทองข้าวของ ดูเครื่องแต่งเนื้อแต่งตัวหรรษาฟูฟ่าเหมือนบ้าเมืองไทยเราแต่งกัน ท่านไม่ได้มาดูอย่างนี้ ท่านดูหัวใจ เล็งญาณดูสัตว์โลก นั้นล่ะสาระสำคัญอยู่ที่หัวใจกับธรรม ๆ ใครมีธรรมมากน้อย จนกลายเป็นผู้มีอุปนิสัยปัจจัยที่สามารถจะบรรลุมรรคผลนิพพาน เต็มอยู่ในหัวใจนั้นแล้ว ถึงจะทุกข์จนหนโลกขนาดไหนก็ตาม หัวใจนั้นเต็มด้วยอรรถด้วยธรรม มีคุณค่าอยู่ตรงนั้นนะ

ไม่ได้มีคุณค่าอยู่กับตึกรามบ้านช่อง ถนนหนทาง ยศถาบรรดาศักดิ์ เครื่องแต่งเนื้อแต่งตัว ใครแต่งเขาก็ได้ยากอะไร แต่ที่จะสร้างคุณงามความดีเป็นสารประโยชน์แก่หัวใจนี้สร้างยากนะ มันไม่ยากสร้าง คิดดูซิอย่างเดินมานี้ หมาตัวนี้ชื่อไอ้หยอง มันสนใจกับอรรถกับธรรมอะไร มันก็เป็นหมาเต็มตัวของมันนั่นแหละ นั่นมันยังดียังหมอบอยู่นั้น คนไม่มีธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

สารประโยชน์จริง ๆ อยู่ที่หัวใจ เพราะใจนี้เป็นนักท่องเทียวมากี่กัปก็กัลป์ ไม่เคยฉิบหาย ไม่เคยตายแต่ไหนแต่ไรมา ออกจากภพนี้สู่ภพนั้น ออกจากภพนั้นสู่ภพนี้ สูง ๆ ต่ำ ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมดี

๑๔

กรรมชั่วที่ตนนั้นแหละสร้างเอาไว้ ถ้าเป็นฝ่ายดีก็กลายเป็นมีอุปนิสัย นั่นเรียกว่ามีสารคุณ พระองค์ทรงพิจารณาเห็นสารคุณในหัวใจของสัตว์ที่ว่า **ภพพาภพเพ วิโลกนั** ทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ผู้ใดที่จะเข้ามาข้องต่าข่ายคือพระญาณ ต่าข่ายต่าแหคือพระญาณความหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ก็ทรงเมตตาสงสาร ควรจะไปคนนั้นก่อนก็ไปนี้ละสารคุณที่อยู่ในกองมูตรกองคูด

ในวัฏจักรนี้เหมือนกองมูตรกองคูด ผู้ที่มีอุปนิสัยภายในจิตใจ มันสับปนกันอยู่ในสัตว์โลกกองมูตรกองคูดนี้ ท่านก็พยายามค่อยๆ เชี่ยวชาญค้นหาประเภทนี้แหละ หาประเภทที่ฝังกันอยู่ ปนกันอยู่กับพวกมูตรพวกคูดนี้ผู้มีอุปนิสัย สอนโลกสอนพวกนี้แหละ ใ้กองมูตรกองคูดล้วน ๆ พระองค์ไม่สอน ไม่ทรงปรารภเป็นพระพุทธเจ้าเพื่อสอนโลก คือสอนกองมูตรกองคูดนี้เลย ท่านสอนสัตว์โลกที่จะพอบีกพอบินไปตามพระองค์ได้ที่แทรกอยู่ในกองมูตรกองคูด พวกกลุ่มหลงมมมาย มีต หูหนวกตาบอด เต็มอยู่ในโลกธาตุนี้ พวกที่มีอุปนิสัยบังจัยก็มีหมีตาอยู่ในนั้น เรียกว่ามีสาระคนนั้น ก็มาค่อยๆ เชี่ยวชาญค้นสอนพวกนี้แหละ ดิ่งก็ดิ่งเอาพวกนี้แหละไปจึงทรงลำบากลำบากนตะเกียกตะกายสอนโลกมาตลอด

ถ้าหากว่ามีแต่กองมูตรกองคูดล้วน ๆ สอนหาอะไร ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย ที่เป็นประโยชน์มันแทรกอยู่ในนั้น จึงต้องได้ค่อยๆ เชี่ยวชาญค้น หนักบ้างเบาบ้าง ทุกข์ลำบาก เหม็นคูลุ้งทั่วแดนโลกธาตุ ก็พยายามอยู่อย่างนั้น ทนความเหม็นเอา ทนความสกปรกเลอะเทอะของโลกมูมมามนี้ โลกนี้มันโลกมูมมาม โลกไม่มีฝั่งมีฝ้า โลกไม่มีขอบเขต เกิดมาก็ไม่ทราบเกิดมาจากที่ไหน บุญกรรมนั้นละ บาปกรรมนั้นละ ลอยพาให้มาเกิด ที่นี้ครั้นไม่สร้างหลักเกณฑ์เอาไว้ก็ลอยไปเกิดอีก เพราะไม่สร้างหลักเกณฑ์ก็คือไม่สร้างความคิด สร้างตั้งแต่ที่เป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ตัวเอง ตายแล้วมันก็ลงไป ๆ ลงไปเรื่อย ๆ อย่างนั้น

๕. ยากที่กำเนิดมาพบพระพุทธศาสนา

นี่ละสัตว์โลกเป็นสัตว์มีตบอด เกิดมาก็ไม่มีหลักมีเกณฑ์ ลอยมาเหมือนคนตกน้ำในมหาสมุทร ลอยป้อมแป้ม ๆ ผิงผาที่ไหนไม่มี แต่ก็ลอยกันอยู่อย่างนั้น อันนี้ก็เกิดก็ตาย กระเสือกกระสนอยู่อย่างนั้นแหละ ไม่มีเกาะมีต้อน เพราะไม่มีความดีเป็นเครื่องจุดลากไป เครื่องจุดลากขึ้นผิง พอมีเรือมาเขาก็เอาขึ้นผิงไป ถ้าไม่มีเรือก็จมตาย นี่ถ้ามีคุณงามความดีก็เท่ากับมีเรือ ก็ลากขึ้นไป ลากเจ้าของขึ้นไป

เกิดมาพบพระพุทธศาสนาเป็นของเล่นเมื่อไร ผู้ที่ไม่สนใจพระพุทธศาสนา มีหน้าซำ้เห็นพระพุทธศาสนาเป็นของครีของล้ำสมัยเป็นเศษเป็นเดนไปด้วยแล้ว คนนี้คือคนเศษคนเดนเต็มเหนี่ยวเลย เหลือแต่ร่างมนุษย์อยู่ในหัวใจของมัน เพราะฉะนั้นพุทธศาสนาจึงเป็นศาสนาที่เลิศเลอ ในโลกเมืองมนุษย์เรานี้มีที่ไหนบ้าง พุทธศาสนา ฟังเอาชียายากไหมล่ะ นี่เรามาเกิดในแดนพุทธศาสนา ควรจะมีความกกระหิ้ม ยัมย่องปฏิบัติตน ตะเกียกตะกายตนไป เพื่อความดิงามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้แล้วโดยถูกต้อง ไม่มีผิดมีพลาดนะ ให้บึกบึนไป

เรื่องกิเลสตั้งไปเพื่อทางผิดทั้งนั้น กิเลสจะดึงสัตว์โลกให้ไปทางที่ถูกที่ดีมีความสุขความเจริญ อย่าไปหวังกับมัน มีแต่ลากลง ๆ แต่ธรรมนี้ลากขึ้น เพราะฉะนั้นจึงลำบาก เพราะกิเลสเหนี่ยวแน่นมันคงมาก เราจะตะเกียกตะกายพหาคูคุณงามความดี กิเลสจะลากลง ๆ ถือว่าเป็นความลำบากลำบากไปหมดทุกแง่ทุกมุม ที่กิเลสจะออกแ่งไหนสกัดลัดกันเราไม่ให้ไปทางดี ที่จะพ้นอำนาจของมัน เราจึงต้องตะเกียกตะกาย

พระพุทธศาสนาเป็นของเลิศเลอที่สุดแล้ว นี่เราเกิดในเมืองไทย เมืองไทยนี้ได้พุทธศาสนามาเทศุนเป็นเวลานานแล้วนะ เรามีวาสนาถึงได้พุทธศาสนามา ให้พากันตั้งใจปฏิบัติ อย่าสร้างแต่ความชั่วช้าลามก อันเรื่องการสร้างความชั่วช้าลามกนี้ไม่จิตไม่จางนะ เรื่องกองทุกข์

๑๖

ที่เป็นผลของความชั่วช้าลามก มันจะเต็มหัวใจสัตว์โลกทุกแห่งทุกหน
ทุกภพทุกชาติไป ไม่มีว่ากรรมชั่วช้าลามกจะติดตามสัตว์โลกผู้ทำความ
ชั่วไม่ได้ ไม่มี ทำลงไป ๆ ทำลงไปเกิด ทำมากทำน้อยก็เจ้าของทำเอง
ติดกับเจ้าของไปเอง ไปที่ไหน ไปดีไปชั่ว ทำบุญทำบาป ไปเหมือนกัน
ไม่ต้องมีใครบอกใครสอน กรรมนี้ตั้งไปเลย หนุนไปเลย ๆ ทางดีก็หนุน
ไปเลย ทางชั่วก็หนุนไปเลย นี่เป็นหลักกรรมชาติใครลบล้างไม่ได้

๖. พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์สอนแบบเดียวกันหมด

พุทธศาสนาของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เบอร์หนึ่งเลยไม่ผิด
สอนแบบเดียวกันหมด ตามวิถีของจิต สถานที่อยู่ของจิตเป็นยังง
พรรณนามาหมด ให้โลกทั้งหลายได้เห็นทั้งโทษทั้งคุณของฝ่ายดีฝ่ายชั่ว
ที่ตนไปเสวย เสวยดีเสวยชั่วแสดงหมด เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์
บอกไปหมด ๆ ออกจากใจดวงนี้ที่จะไป เพราะฉะนั้นจึงชำระใจดวงนี้
ให้สิ้นสุดวิมุตติหลุดพ้นจากนี้แล้ว ดัดฝั่งถึงพระนิพพานไม่ต้องถาม
นั่นท่านบอกไว้หมดอย่างละเอียดล่อ

แต่พวกเรามันโง่งนั่นซิ ให้กิเลสลบเอา ๆ ไม่เป็นหน้าเป็นหลัง
อะไรเลย เวลาที่กำลังลบบาปกันนะ บาปไม่มีแล้ว มีแต่ความทะเยอทะยาน
ความดีความดีเป็นบ้ากันทั่วโลกดินแดน แล้วว่าโลกนี้เจริญ มันเจริญ
ที่ไหน เราอยากถามว่าอย่างนั้นะ เห็นแต่ฟืนแต่ไฟเผาไหม้หัวใจของ
สัตว์โลก ใหญ่เท่าไรยิ่งเผามาก ประเทศที่ว่าเจริญเท่าไร ๆ นั้นละ
ตัวเผามากอยู่ตรงนั้น มันเจริญด้วยอิฐด้วยปูนด้วยหินด้วยทราย ถนน
หนทาง วัตถุสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ เอามาหลอกกันเฉย ๆ ว่าเจริญ อิฐปูน
หินทรายมันเจริญอะไร มันเสื่อมที่ไหน มันก็มีของมันอยู่อย่างนั้น
ตัวเสื่อมตัวเจริญมันมีอยู่ที่ใจต่างหาก ใจเป็นผู้ดีผู้ดีกับสิ่งเหล่านั้น

อย่าพากันเป็นบ้าว่าใครใหญ่โตเท่าไรเขาจะมีความสุขความเจริญ
นั่นไฟเผาหัวมัน เอาธรรมจับปู้บเข้าไปเห็นหมดเลยจะว่ายังไง

๑๗

ตาสีตาสายอยู่ตามท้องนาเขาไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวาย เขายังมีความสุขกว่า
มหาเศรษฐีครองเจ้าอำนาจเสียอีกนะ พูดอย่างนี้ละความจริง พวกนี้
ไม่ได้คิดมาก วุ่นวายมาก ตีตด้นหาอยู่หากินวันหนึ่ง ๆ พอเลี้ยงปาก
เลี้ยงท้องไปวันหนึ่ง ๆ เขาไม่ได้ทุกข์มากนักนะ ไอ้พวกที่มันดั้นมันตีดอยู่
ภายในใจ มีอะไร ๆ มามันไม่พอนะข้างนอก เพราะใจมันหิวโหยมันไม่พอ
ตัวนี้จึงตีตด้น จึงได้รับกองทุกข์มากยิ่งขึ้นกว่าใคร ให้พากันจำเอาไว้นะ

๓. วัตนะของเราเกิดท่ามกลางกองทุกข์

คณะของพวกเราชาวพุทธ มีตั้งแต่ท่านผู้สมบุกสมบัน พระสงฆ์
ที่โผล่ขึ้นมาเป็นสรณะของพวกเรา ไม่ได้ขึ้นมาอย่างสะดวกสบาย
เสื่อมัดติดหลังมัดติดคอ นะ ท่านกองทุกข์มัดติดคอ มัดติดทุกอิริยาบถ
ท่านลำบากลำบากมาก แต่ความมุ่งมั่นในธรรมมีน้ำหนักมากเท่าไร
สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นปัญหา นะ คือจิตของท่านพุ่งใส่ธรรม ความทุกข์ความ
ลำบากในการบำเพ็ญ เราก็ทุกข์เพื่อจุดนั้น ๆ ความทุกข์นี้เลยไม่มี
มีแต่เพื่อจุดนั้น ๆ จึงลำบาก ๆ ก็ได้สมมักสมหมายมาเป็นสรณะของ
พวกเรา **สงฆ์ สรรณ คจฉามิ** นี้ก็เริ่มต้นตั้งแต่ปฐมสาวก ก็คือพระเบญจวัคคีย์
ทั้งห้า เบญจวัคคีย์ถ้าแปลออกแล้วแปลว่า พวกห้า คณะนั้นมี ๕ คน
พวก ๕ พรรค ๕ เบญจ ๕ วัคคะ เป็นพวกเป็นเหล่า นี้ละขึ้นเบื้องต้น
ในพุทธศาสนาของเรา

พุทธ สรรณ คจฉามิ ก็คือ องค์ศาสดาตรัสรู้ขึ้นมาในวันเดือน
หกเพ็ญ ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน นี้ก็ลำบากลำบาก พุทธะเกิดขึ้นได้
ร่วมโพธิ์ในท่ามกลางแห่งความทุกข์ความทรมาน วันนั้นเป็นวันเสวย
พระกระยาหาร ๔๙ ก้อนของนางสุชาดาที่นำมาเช่นสรวงต้นไม้ใหญ่
ต้นนั้น พอดีพระองค์ไปประทับอยู่ร่วมโพธิ์รุ่มนั้น นางสุชาดาเอาข้าว
มธุปายาสมา ๔๙ ก้อน ก็คงไม่มากนัก เอามาเช่นสรวงเทวบุตรเทวดา
เขาเห็นพระองค์ประทับอยู่ที่นั่น เขาคงเห็นว่าเป็นเทวดาสมหมายเขาล่ะ

๑๘

เขาก็ถวายท่าน นั่นล่ะสรณะของพวกเรา

นี่สลบไสลมาถึง ๓ หนแล้วนะนั่น ฟังซิทุกข์หรือไม่ทุกข์ เกิดในท่ามกลางแห่งกองทุกข์พระพุทธเจ้าของเรา แต่ไม่ได้หมายความว่าทุก ๆ พระองค์ จะเป็นไปตามนิสสัยวาสนาบุญญาภิสมภารของแต่ละองค์ ๆ ไม่เหมือนกัน สำหรับพระพุทธเจ้าก็เข้ากันกับพวกเราพวกหยาบพระพุทธเจ้าต้องทำเป็นตัวอย่างให้เห็น สลบไสลเห็นใหม่เราตถาคตจะมานอนแบเสื่อแบหมอนอยู่นี้เหรอ ดีท่านไม่เอาค้อนฟาดเข้ามาในครัวนี้ให้มันแตกกระจัดกระจาย ไม่ได้กินข้าวกินน้ำ กำลังหิวข้าว ค้อนพระพุทธเจ้าฟาดเข้ามานั้นแตกกระจัดกระจาย วัดป่าบ้านตาดแตกหมดพวกขี้เกียจ เราสลบ ๓ หน ฟังซิ มันมาแบเสื่อแบหมอนอยู่อะไร อัจฉรย์อะไรประสาเสื่อหมอน ความหมายว่านั่น นี่คือท่ามกลางแห่งกองทุกข์ที่พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมา ๖ ปี ตั้งแต่เสด็จออกทรงผนวช

นี่ล่ะถึงกาลเวลาแล้วมันหากเป็นไปนะ เสด็จออกทอดพระเนตรในพระนคร เข้านอกออกในดูสภาพต่าง ๆ อ้าว ไปนี้ ไปเจอสิ่งนี้ขึ้นมา เตือนแล้วนั่น เตือนพระบารมี พระบารมีแก่กล้าแล้ว มีแต่เรื่องเตือนทีจะเป็นธรรมเสริมบารมี ไปเห็นเด็กเกิดใหม่ตัวแดง ๆ เลยจับเอานี้เป็นธรรมเทศนา อ้อ เด็กเกิดใหม่เป็นอย่างนี้ ท่านนั่นล่ะกลับ ได้อันนี้แล้วกลับมาคิด วันหลังไปอีก คนเกิด คนแก่ ละชี คนดั้นรนกระวนกระวาย คนเจ็บไข้ได้ป่วย จากนั้นก็คนตายไปเรื่อย ๆ ไปถึงสมณะ นั่นสุดท้าย สมณะ

คำว่าสมณะในครั้งนั้นไม่ได้เป็นสมณะพระอย่างเรานี่ คงเป็นพวกฤาษีดาบส ท่านนั่งบำเพ็ญของท่านอยู่อย่างนั้น ไปเห็นถามว่านี่อะไร เพศสมณะ ท่านบำเพ็ญสมณธรรม บำเพ็ญสมณธรรมเพื่ออะไร ก็เพื่อความสงบจิตใจ เพราะจิตใจนี้เป็นแหล่งแห่งกองทุกข์ทั้งหลาย ไฟมันอยู่ในนั้น คือกิเลสประเภทต่าง ๆ เผาอยู่ในนั้นให้เป็นไฟเป็นไฟเผาหัวใจโลก ท่านทำความสงบเย็นใจ เพื่อระงับดับไฟเหล่านี้

๑๙

เสด็จกลับเลย นั่นเห็นใหม่ละ ได้แล้วได้ธรรมเทศนาถึง ๔ กัณฑ์
ไป ๔ วัน ได้มา ๔ กัณฑ์ เอามาคิด

จากนั้นถึงกาลเวลาที่จะเสด็จแล้ว วันนั้นรู้สึกว่าจะเวทมนตร์เวทดา
อินทร์พรหมพร้อมเพรียงกันหมด มีใจเป็นอันเดียวกันจะส่งเสริม
พระบารมีพระพุทธเจ้าให้ถึงที่สุด วันนั้นในพระราชวังพวกนางสนม
พวกอะไรนี่ก็เลื่อน ขับลำทำเพลงเกลี้ยกล่อมทุกอย่างนั้นแหละ ให้มี
ความรื่นเริงบันเทิง เพราะฉะนั้นจึงไม่ให้พระองค์เสด็จไปที่ไหน ไปเห็น
เรื่องสลดสังเวช ให้เห็นแต่ความเพลิดเพลิน เพราะฉะนั้นจึงต้อง
เอาความเพลิดเพลินมาเทียบกันตลอดเวลา แต่ถึงกาลแล้ว ที่นี้พอดี ๆ
สัจเจียบ ๆ เสด็จออกจากที่พระบรมมหารัชมังคลาภิเษก มาดูที่ไหนได้

นั่นละท่านบันดลบันดาล พวกนั้นหลับครอก ๆ แครก ๆ ละเมอ
เพื่อฝัน ทั้งเนื้อทั้งตัวก็เลื่อนกลาด โห ป่าช้าผีดิบ นั่นท่านแยกบับเลย
วันก่อน ๆ มาไม่เป็นอย่างนี้ วันนี้แต่ก่อนว่าเป็นเหมือนสวรรค์ชั้นพรหม
อะไร แต่วันนี้เป็นเหมือนแดนนรก ป่าช้าผีดิบ มองดูที่ไหนดูไม่ได้เลย
สลดสังเวชเต็มที นั่นเห็นใหม่ละถึงกาลเวลาแล้ว

นี่ละพระบารมีเมื่อมากแล้วหนุนให้เป็นทางดี ๆ เรื่อย ๆ ทางชั่ว
นี่หนุนให้ทำชั่วเรื่อย วันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ทำชั่วอยู่ไม่ได้นะ เวลาความชั่ว
มันแก่กล้าสามารถนี้ไม่รู้บุญรู้บาป มีแต่ความจะเอา จะเอาให้ได้
อย่างใจ ๆ นั่นละคือตัวไฟ ๆ หนุนเข้าไป ๆ เพราะฉะนั้นคนจึงทำบาป
ไม่มีวันอิ่มพอ กิเลสหนุนตลอด

กิเลสนี้ไม่มีวันอิ่มพอ หนุนตลอด ถึงที่สุดแห่งทุกข์ก็ไม่มี มีแต่
ทุกข์ตลอด ที่สุดของทุกข์ไม่มี เรื่องกิเลสไสสัตว์โลกเข้าไปนี่ที่สุด
แห่งทุกข์ไม่มี ไม่เหมือนธรรมหนุนไป ธรรมหนุนไปนี่ที่สุดแห่งทุกข์มี
นั่นต่างกัน กิเลสมันดันเข้าไป ๆ เรื่อย ผู้ทำความชั่วช้าลามกไม่ได้ทำ
วันหนึ่งอยู่ไม่ได้ไม่สบาย กิเลสมันผลักดันให้ตีให้ตีให้ทำ มันต้อง

๒๐

รั้งกันไว้แล้ว มันจะไปของมันตลอด หมุนเวียนอยู่ในเกิดแก่เจ็บตาย

แหล่งสามแดนโลกธาตุมีพร้อมตั้งแต่รกอเวจี โลกกันตนรกขึ้นมา โนนละ จะว่าที่สุดแห่งทุกข์ไม่ได้สุด จุดใหญ่ของทุกข์อยู่ตรงนั้น สุดขีดของทุกข์อยู่นรกอเวจี พวกโลกกันตนรก เป็นต้นนะ หมุนกันอยู่นี่ แล้วตกนรกหลุมหนึ่ง ๆ ก็กัปก็กัลป์ก็มีนะ ฟังซิ ที่โทษหนักติดมากทีเดียว ติดคุกติดตารางในเมืองฝอยอยู่นั้น จากนั้นก็เลื่อนขึ้นมา ๆ ตามอำนาจแห่งกรรมเลื่อนขึ้นมาเรื่อย จนกระทั่งไปเป็นเปรตเป็นผี แล้วก็มาเป็นสัตว์เป็นมนุษย์ขึ้นมา นี่เรื่องความทุกข์ไม่มีวันสิ้นสุด จากนั้นเอาอีก ถ้าทำอีกก็หมุนลงอีกไม่มีสิ้นสุด หมุนอยู่อย่างนี้ตลอดเวลา นี่เรื่องความทุกข์ ไส้สัตว์โลกไม่ให้มีที่ยับยั้งขังตัวให้หยุดให้อยู่ได้เลย แต่เรื่องธรรมะนี้หมุนขึ้น ๆ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งทุกข์หมดแล้ว เรียกว่าบรมสุข รั้งกันปั้งเลย นิพพาน ธรรมชาติ

พระพุทธเจ้าทรงพิจารณา วันนั้นเห็นเป็นป่าช้าผีดิบทั้งหมดเลย สลดสังเวชเต็มพระทัย เตรียมจะออกกลางคืนดึก ๆ พอตัดสินพระทัยแล้ว ที่นี้เวลาจะออกก็ห้วงพระราชโอรสซึ่งประสูติในวันนั้นเสียด้วย กำลังเป็นที่รัก ครั้นจะเข้าไปชมพระราชโอรสคือลูกชายคนเดียวนั้น ก็นอนอยู่กับอกแม่ ถ้าเข้าไปถึงนั้นแล้ว นอนอยู่กับอกแม่ ไปแตะลูกก็จะไปเจอแม่เข้าอีก จะเกิดสงครามใหญ่ พอไปเจอแม่แล้วเกิดสงครามใหญ่ เดี่ยวกอดคอไปไม่ได้ จึงไม่กล้าเข้าไป

เฮ้อ พุดตรง ๆ อย่างนี้ นี่ละศัพท์ธรรมฟังซิ อะไรที่จะเป็นข้าศึกต่อพระบารมีนั่นคือข้าศึกใหญ่ พระราชโอรสกับพระนางพิมพา นั่นคู่พระบารมี ถึงเวลาที่จะจากกันแล้วอยู่ไม่ได้ ต้องจาก ถึงเวลาจะเอากันขึ้นก็ขึ้นด้วยกัน เวลานี้ต้องจากเสียก่อน ถึงจะมีความรักความสงวนมาก ขนาดไหนก็ตาม เวลานี้เป็นเวลาที่จะจาก เพื่อจะมารื้อฟื้นเอาเหล่านี้กลับไปด้วยกัน ขึ้นพันทุกข์ด้วยกัน เลยไม่เข้าไปเยี่ยมพระราชอุลลนะ

๒๑

มองไปดูเหมือนลูกกับแม่ติดอกกัน อยู่ไม่ได้ เลยต้องออก เรียกฉันนะอำมาตย์
ม้ายกัณฐกะสีขาว ชี้นำไปเลย

ตั้งแต่บัดนั้นล่ะที่นี้ละ เรื่องกองทุกข์ความทรมาน ตั้งแต่ทรงคิด
ในพระทัยก็อกจะแตกแล้วภาษาเรา ถึงกาลเวลาที่จะออกเสด็จ ตั้งแต่
นั้นเหมือนตกนรกทั้งเป็น จากสวรรค์ลงนรกเลย ได้รับความทุกข์
ความทรมานทรงทรมานพระองค์ นี้สรุปความเลยว่า สลบถึง ๓ ครั้งใน
เวลาบำเพ็ญอยู่ ๖ ปี เพราะไม่มีกรรมอะไรสอน เนื่องจากเป็นสยัมภู
จะต้องทรงขวนขวายเองทั้งนั้น **พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงขวนขวาย
เองในทางเหตุ ทรงรู้เองเห็นเองในทางผล** พระองค์ทรงลำบากมาก
อยู่ถึง ๖ ปีแล้ว นั้นล่ะวาระสุดท้าย ไปทางไหนเพื่อตรัสรู้ ๆ ทำอะไร
เพื่อตรัสรู้ มันไม่ใช่ทาง ๆ ก็ปล่อยไป ๆ ทำเรื่องนี้ปล่อยไปทุกอย่าง

จนกระทั่งมาวาระสุดท้าย ทรงอดพระกระยาหารถึง ๔๙ วัน
จนพระโลมานี้ร่วงไปหมด ตามที่แสดง สลบ ๓ หน จึงได้ตัดสินใจพระทัย
ว่าไม่ใช่ทางตรัสรู้ เพราะท่านจะตรัสรู้ด้วยการอดอาหารเท่านั้น
ท่านไม่ได้มีธรรมภายในใจคือจิตตภาวนาเข้าช่วยเลย เข้าแทรกเลย
จึงไม่เกิดประโยชน์ จากนั้นมาก็จึงได้มาเสวยพระกระยาหารข้าวมธุปายาส
๔๙ ก้อน ของนางสุชาดาที่เขานำไปเช่นสรวงตันโพธิ์ใหญ่ ก็พอดี
ไปเจอกับพระพุทธเจ้าอยู่ตรงนั้น เขาก็ถวายเลย เขาคงเข้าใจว่านี่คือ
เทวดาองค์ใหญ่ล่ะ เขาไปเช่นสรวง

เสวยพระกระยาหารนั้นแล้ว ตัดสินพระทัยแล้ววันนี้ ระลึกได้ถึง
เรื่องที่เสด็จไปแรกนาขวัญกับพระราชบิดา ไปพักอยู่ได้ร่มหว่าใหญ่
พระราชบิดาไปทรงทอดพระเนตรดูพวกไร่พวกนาพวกอะไร แต่ก่อน
กษัตริย์นิยมการทำไร่ทำนา พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นเจริญอานาปานสติ
จิตใจสว่างกระจ่างแจ้งไปหมดในเวลานั้นตั้งแต่ทรงพระเยาว์ แต่ก็เรียก
ว่าลืมนี่เสียตอนนั้น ตอนมาบำเพ็ญสมณธรรมทั้งหลายก็ไม่ได้ระลึกถึง

๒๒

จนกระทั่งวาระสุดท้ายถึงได้มาระลึกอันนี้ แล้วตัดออกเรื่องอดอาหาร
หยุด ทีนี้จะเอาอันนี้ นี่คงเป็นทางแล้วละ ไซ้ทางแล้ว ที่เราบำเพ็ญ
ครั้งนั้น ๆ เกิดความสว่างไสวความอัศจรรย์ ต้นไม้ร่วมเงาเปลี่ยนแปลง
ไปหมดในวันนั้นนะ นี่เราแสดงย่อ ๆ

จึงได้มาทรงบำเพ็ญอานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าออก นี่ที่
เคยได้ผลมาตั้งแต่ครั้งยังทรงพระเยาว์อยู่ จะเอาอันนี้ ทีนี้ก็ตัดสินเลย
เอ้า เป็นกับตาย สถานที่นี้เป็นสถานที่ตรัสรู้ หนึ่ง ถ้าไม่ได้ตรัสรู้
เป็นสถานที่ตายของเรา เราจะไม่ลุกจากที่นี่ โดยถืออานาปานสติ
เป็นองค์ภาวนาตลอดไปเลย นั่นละท่านจึงได้บรรลุธรรมในคืนวันนั้น

นั่นละทุกข์ยากลำบากใหม่สรวงของพวกเรา พิจารณาซิ นี่ละ
ลำบากเฉพาะพวกเราทั้งหลายที่ได้เห็นได้ชมพระบารมี ทั้งความทุกข์
ยากลำบาก ทั้งความอัศจรรย์ของพระองค์ ก็ได้เห็นได้ยินตามตำรา
ตำราเป็นความถูกต้องแม่นยำทุกอย่าง จากนั้นพอได้ตรัสรู้ธรรมปឹង
แล้วก็มาแสดงแก่เบญจวัคคีย์ทั้งห้า เพราะท่านเหล่านี้เคยอยู่อาศัยกับ
พระพุทธเจ้าในตอนอดพระกระยาหาร หวังจะได้ตรัสรู้ตาม แต่พอ
พระองค์มางดการอดพระกระยาหารนี้ เห็นว่าเป็นผู้มักมากไปเสีย
เลยพรวดตัวออกจากพระพุทธเจ้า

ครั้นเวลาได้ตรัสรู้แล้ว ท่านเหล่านี้ไม่เคารพเลื่อมใส เบื้องต้น
เห็นว่ามาทำความปรารถนามาก ปรารถนาลามกแล้วจะได้ตรัสรู้
มาจากไหน จึงไม่เคารพ ส่วนสถานที่ที่จะให้ประทับ จัดไว้ธรรมดา
แต่ไม่ทำความเคารพเหมือนแต่ก่อน นัดกันไว้ทั้งห้าคน พอพระองค์
เสด็จมา พระเหล่านั้นก็เลยวิ่งรับ มันเคยเป็นอย่างนั้น แต่แสดงอาการ
ก่อกวน ถือเนื้อถือตัว ไม่ค่อยเคารพเต็มที พระองค์จึงได้รับสั่งขึ้น **เทวเม
ภิกขเว** ว่านี้เราได้ตรัสรู้แล้ว ทางนั้นก็ยังคัดค้านอยู่ภายในใจ ก็ท่าน

๒๓

ทำความปรารถนาน้อยมาแทบเป็นแทบตาย ยังไม่เห็นได้ตรัสรู้เลย
ที่นี้มาโลภมาก เป็นความลามกไปแล้ว จะมาตรัสรู้ได้ไง ก็ไม่เชื่อ

พระองค์ก็พูดถึงเรื่องราวตรัสรู้แล้วก่อน ท่านเหล่านั้นก็ยังไม่เชื่อฟัง
พระองค์ก็ทรงแสดงเรื่องธรรมที่ได้ตรัสรู้เป็นอะไร ขึ้น เทวเม ภิกขเว
อนุตตา ปพฺพชิตฺเตน น เสวิตพฺพา ในธัมมจักกัปปวัตตนสูตร นौरยสัจ
อยู่ตรงนี้ พระองค์พูดเสียก่อนว่า คำเหล่านี้ว่าเราได้ตรัสรู้แล้ว ขึ้นต้น
นี้ก่อนนะ แต่ก่อนพวกเธอทั้งหลายเคยได้ฟังใหม่มา เราได้ตรัสรู้แล้ว
คราวนี้เรามาพูดอย่างนี้ ถ้าไม่เชื่อเรา แล้วคำนี้ท่านทั้งหลายเคยได้ยินใหม่
บอกไม่เคยได้ยิน ไม่เคยได้ยินก็ให้ตั้งใจฟัง นั้น

จากนั้นก็ขึ้นธรรมะเลย จนกระทั่งถึง **ญาณัจ ปน เม ทสฺสนํ**
อุทฺปาติ นี้วาระสุดท้ายแห่งผลที่ทรงรู้ทรงเห็นจากการบำเพ็ญของพระองค์
ญาณัจ ปน เม ทสฺสนํ อุทฺปาติ ญาณความรู้ความเห็นอันเลิศเลอ
ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต **อุทฺปา** **เม วิมุตฺติ** ความหลุดพ้น
จากกองทุกข์ทั้งมวลของเรา ไม่มีการกำเริบแล้ว นี่เป็นวาระที่สอง
อยมฺนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต **นตฺถิทานิ**
ปฺนพฺกโว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป การเกิดการตายอยู่ในกองทุกข์ จมกอง
ทุกข์นี้ของเราจะไม่มีอีกแล้ว

หลังจากนั้นพระอัญญาโกณฑัญญะก็ขึ้นอุทานเลย พระอัญญา
โกณฑัญญะได้รับธรรมนี้เข้าสู่ดวงใจเป็นดวงตาเห็นธรรม สำเร็จพระโสดา
โสดะ แปลว่า กระแสแห่งพระนิพพานพัดพึงถึงแล้ว นี่ละความ
พ้นทุกข์พัดพึงถึงแล้ว ไม่กำเริบ ขึ้นอุทานเลย พระอัญญาโกณฑัญญะ
ได้ดวงตาเห็นธรรม **วิรัช วิตมฺลํ ธมฺมจกฺขุํ อุทฺปาติ** ธรรมจักกัปปราศจาก
มลทินความมัวหมองทั้งหลายได้เกิดขึ้นแล้วแก่พระอัญญาโกณฑัญญะ
เป็นคำอุทานว่า **ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธฺมมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธฺมมํ** สิ่งใดก็ตาม

๒๔

เกิดแล้วดับทั้งนั้น หากความแน่นอนไม่ได้ในสามแดนโลกธาตุ มีความ
แน่นอนเฉพาะจิตที่จับได้แล้ว นี่ได้เงื่อน โสตะ ๆ นี่คือความแน่นอน

จากนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงเปล่งอุทานรับ **อัญญาสิ วต โภ
โกณฑุญโย อัญญาสิ วต โภ โภณฑุญโย** พระอัญญาโกณฑุญญะ
ผู้เจริญได้รู้แล้วหนอ ๆ นั้นเป็นต้น นี่ละปฐมสาวกได้เกิดขึ้นแล้ว
เบญจวัคคีย์ทั้งห้า พระสงฆ์เกิดขึ้นก็เพราะความเห็นธรรมของพระพุทธเจ้า
เนื่องจากการปฏิบัติธรรม ก็รู้ขึ้นมา เป็นสามรัตนะแล้ว

รัตนะของเรานี้ เกิดในท่ามกลางแห่งกองทุกข์ทั้งมวล
ให้ทราบเอาไว้ พระพุทธเจ้าก็เกิดในท่ามกลางแห่งมหันตทุกข์
พระสาวกทั้งหลายก็ทราบตนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ได้เกิดใน
ท่ามกลางแห่งมหันตทุกข์เหมือนกัน และธรรมเกิดขึ้นในท่ามกลาง
แห่งความทุกข์ของพระพุทธเจ้าและสาวกทั้งหลาย เกิดขึ้นตรงนี้
ธรรมอัศจรรย์ ควรที่จะมาเป็นคติตัวอย่างแก่หัวใจพวกเรา อย่าไปที่ไหน
กอดตั้งแต่เสื้อแต่หมอนพระรุ้งพระรัง มองไปดูคนทั้งคน ที่จะมองเห็นตัวคน
ก็ไม่เห็น เห็นแต่เสื้อแต่หมอนพระรุ้งพระรัง ดิดเนื้อติดตัว มัดจนมองหาตัว
ไม่เห็น มันเอาอันนี้เป็นสรณะ ไม่เอา **พุทฺธ ธมฺม สงฺฆ** เป็นสรณะ
มันเอาแต่เสื้อแต่หมอน เอาแต่ความสะดวกสบาย

ที่วัดนี้ขาดตู้เย็น ยังไม่มี เพราะหลวงตาบัวห้ามไม่ให้เอาไฟฟ้า
เข้ามา ตู้เย็นเลยไม่ได้ จากตู้เย็นแล้วก็ตู้ร้อนตู้กระวนกระวาย ตู้ทุกอย่าง
จะอยู่ในนั้นหมด มันขาดอันนี้ ถ้าหากว่าหลวงตาบัวไม่สามารถ ลูกศิษย์
ลูกหาทั้งหลายเก่งกว่าครูแล้ว ก็ให้เอามาเผาหิวมัน หลวงตาบัวจะไม่
ไปกุสลาให้นะ ให้อันตู้เย็นไฟฟ้าเข้ามาเผาหิว ลูกศิษย์เก่งกว่าครู
แล้ว เราจะไม่ไปกุสลาให้เลยนะ ปล่อยให้มันตายกันหมดในคราวนั้น
ครั้นถอยออกมาถ้าพระองค์ไหนมันเก่ง ก็จะทำให้มันแบบเดียวกัน เราก็
เผ่นเลยไม่อยู่ เราไม่รับแหละรับแบบนี้ เพราะไม่ใช่ทางศาสนา

ทางศาสดาสมบุทุกสมบันทุกขล่ำบาก ไม้ต้องยุงหาอะไรเลย หลัก
 ธรรมชาติ ๑ รุกขมูลเสนาสน์ บวชเข้ามาแล้วให้ไปอยู่ในป่าในเขา
 บำเพ็ญสมณธรรม ชำระกิเลสตัวสกปรกโสम्म บ่อแห่งความกังวล
 ยุงเหยิงอะไรอยู่ที่นี้ ให้ชำระนี้ออก อย่าหาสิ่งภายนอกเข้ามาเพิ่มเติม
 เข้าอีก ไม้เข้าไปในป่าเพื่อชำระสิ่งภายนอก ซึ่งเป็นความกังวลมาก
 ต่อมากอย่าให้เข้าไปยุง ให้ปิดสิ่งภายในนี้ออก นั้น ท่านสอนอย่างนั้น
 แล้วการอยู่การกินการใช้การสอย ไม้มีใครที่จะสะดวกสบายเลิศเลอ
 ยิ่งกว่าพระพุทธเจ้ายิ่งกว่าพระสาวกนะ ท่านไม้ได้ยุงเหยิงวุ่นวายกับ
 สิ่งนั้นสิ่งนั้นะ พวกเราไปที่ไหนไม้แต่ความยุงเหยิง

๘. แกะรอยจิตมีเงาพระพุทธานุชาต

เราได้เรียนมาทั้งปฏิบัติทั้งเรียนมา ก็เข้าใจทั้งสองอย่าง เทศน์
 ปริยัติก็เคยเทศน์แต่ก่อน เพราะยังไม้มีหลักปฏิบัติภายในใจ ก็เทศน์ไป
 ตามปริยัติ ที่นี้พอภาคปฏิบัติค่อยมีหลักมีเกณฑ์ภายในใจ เวลาเทศน์
 ก็ขึ้นจากนี้เลย มากน้อยก็ขึ้นตามกำลังของความรู้ของชั้นภูมิของจิต
 นั้นแหละ เรื่อย ๆ เลย เพราะฉะนั้นผู้ที่จิตมีสมาธิ เทศน์จึงมีน้ำหนัก
 ในชั้นสมาธิได้ดี ถึงชั้นปัญญาก็มีน้ำหนักทางชั้นปัญญาได้ดี เป็นชั้น ๆ
 ของปัญญา เทศน์จนมันทะลุหมดเลย อันนี้มันว่างไปหมดเลย ไม้มีอะไร
 มาติดมาข้องแหละ

ติดข้องก็มีแต่กิเลส กิเลสก็มาติดเรานี้ซิ เราก็ติดเรา เมื่อติดตัว
 เองแล้วก็ติดไปได้ทั้งหมด กิเลสมันขาดสะบั้นจากใจแล้วไม้มีอะไรติด
 เจ้าของไม้ติดตัวเองแล้วก็จะไปติดกับอะไร นะะ มันเห็นประจักษ์อยู่
 ในใจซิ เจ้าของไม้ติดตัวเองเสียเท่านั้น ไม้ติดอะไรในสามแดนโลกธาตุ
 นี้ว่างั้นเลย เราติดเรา กิเลสอยู่กับเรานั้นแหละ

ไฮ้ พุทธศาสนาเรานี้เลิศเลอจริง ๆ นะ คือ ไม้มีศาสนาใดที่จะ
 แกะรอยของจิตนี้ได้ถึงขั้นสุดท้ายปลายแดน ไม้มี เท้าที่ดูศาสนาอื่น

๒๖

มันไม่ค่อยมีเกี่ยวกับจิตนะ ศาสนาไหนก็ตามก็ว่าไปตามประสา
ประสาเขา แต่ศาสนาพุทธเราเนี่ยเข้าหาจิตเลย

เริ่มฝึกหัดก็ให้จิตสงบ แน่ะ เริ่มภาวนาใช้คำบริกรรม เพื่อให้จิต
ได้เกาะคำบริกรรม ไม่งั้นมันเรรวน มันไขว่คว้า เอาคำบริกรรมให้
มันเกาะ เมื่อเกาะนาน ๆ เข้า ความรู้นี้ก็เด่นขึ้น ๆ เด่นขึ้นกับคำ
บริกรรมนั้นแหละ เด่นขึ้นจากนั้น เด่นขึ้น ๆ ต่อไปความรู้ที่เด่น ฟุ้งตัวเอง
ได้แล้วคำบริกรรมก็ค่อยหายไป ๆ เช่นผู้มีจิตเป็นสมาธิ มีความสงบเย็น
จุดของจิตก็เด่นอยู่ในนั้น ความรู้เด่นอยู่ในจุดสมาธินี้เสีย ก็ไม่ต้อง
บริกรรมภาวนา สติจับอยู่กับนั้นเลย กับฐานแห่งความสงบ เช่นจิตเป็น
สมาธิอยู่นั้น ที่นี้ก็ปล่อยละคำบริกรรม ได้หลัก คือ สมาธิเป็นหลัก
สติจับอยู่กับสมาธิ จากนั้นก็ก้าวทางด้านปัญญา

นี่มีแต่เรื่องแกะรอยจิตทั้งนั้นนะ ตามจิตไป พุทธศาสนานี้ตรงเป้ง ๆ
เลยนะ หาที่ต้องดีไม่ได้ เท่าที่เราได้ปฏิบัติมานี้ไม่มีที่ต้องดีตรงไหน
ตามรอยเข้าไป เริ่มแต่จิตสงบนี้ก็เริ่มแหละ เรื่อย ๆ แล้วก็มียุบาย
สติปัญญา ท่านก็สอนไว้ ศีล สมาธิ ปัญญา บอกไว้แล้วไปโดยลำดับ
ศีล คือ การรักษากิริยาอันหยาบ รักษากายของตัวเองไว้ ไม่ให้ไปทำ
อย่างนั้น ๆ ไม่ให้พูดอย่างนั้น ๆ ก็ไม่เดือดร้อนเพราะไม่พูด อันนี้ก็สงบ
ไม่เป็นอารมณ์เวลาจะภาวนา ศีลกลัวว่าได้ทำความต่างพร้อยแก่ตัวเอง
ตรงไหน ๆ ไม่มี มันก็อบอุ่น จิตไม่เป็นกังวลก็ภาวนาลงได้ง่าย

พอจิตภาวนาได้หลักได้เกณฑ์แล้ว ที่นี้ก็อยู่กับสมาธินั้นได้แล้ว
ก็มีอุบายปัญญา มีผู้แนะปัญญ่อีก ท่านก็สอน ศีล สมาธิ ปัญญา
ออกจากสมาธิก็เป็นปัญญา นำปัญญามาใช้ตามหลักที่ท่านสอนเอาไว้
ปัญญาก็ค่อยกระจายตัวออกไป ๆ ก็เริ่มเห็นกิเลสละที่นี้ กิเลสตัวไหนเป็น
ยังไง ๆ จะเริ่มเห็นด้วยทางปัญญานะ สมาธินี้เห็นแต่ความฟุ้งซ่านว่า
เป็นโทษ สมาธิไม่ฟุ้งซ่าน เห็นเพียงเท่านั้น จะแยกแขนงออกไป

๒๗

เหมือนปัญญาไม่ได้ แต่ปัญญานี้กระจายออกไป กิเลสมีมากต่อมาก หลายกิ่งหลายก้านหลายแขนงแก้ไขกันยังไง ๆ ปัญญามันตามของมันเอง ตามต่อนกันไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งกระจ่างออก ๆ กว้างขวางออกไป

กิเลสอยู่ที่ไหน มันก็อยู่ที่จิต ปัญญา ก็อยู่ที่จิต ตามกันได้ ๆ ต่อจากนั้นมันก็พุ่ง ๆ พุ่งเลย อย่างที่ผมได้พูดให้หมู่เพื่อนฟัง คงจะ ไม่เป็นอย่างไรทุกรายไปนะ อย่างที่ว่าภาวนามยปัญญา อันนี้สำหรับเรา มันผาดโผนจริง ๆ ภาวนามยปัญญา สติปัญญาเป็นอัตโนมัติ เป็นขึ้นเอง หมุนตัว ๆ จนพ่อแม่ครูจารย์ได้รังเอาไว้ ผมไม่ลืม เพราะนิสัยเรามัน นิสัยผาดโผน ตั้งแต่เริ่มเป็นสมาธิมาผมก็ไม่ค่อยเหมือนใคร

ส่วนมากถ้าใครเคยเป็นสมาธิด้วยวิธีการใด มักจะไปตามวิธีเก่า ของตัวเอง เช่น ค่อยสงบไป ๆ อันนี้ก็ เป็นสมาธิได้ ส่วนรวมพิบลงไปนี้ เมื่อนานเข้าไปก็เป็นสมาธิได้เช่นเดียวกัน แน่ะ แต่เราไม่เป็นอย่างนั้น มันเป็นทั้งสองอย่าง ทั้งสองอย่างนี้ไม่ใช่เราตบแต่งเองนะ คือเป็นใน นิสัยเอง เป็นขึ้นแล้วถึงรู้ เวลามันสงบให้มันสงบของมันไป เวลา มันผิงมันก็ผิงของมันเอง จึงเรียกว่าเป็นสองภาคหรือเป็น อุกุโธ นี่เราก ก็ไม่ค่อยเหมือนใครนะ ทางสมาธิก็ไม่เหมือน

ที่นี้ออกทางด้านปัญญาก็อย่างว่าแหละ ไม่ค่อยจะได้ยินใคร มาพูดอย่างนี้ มันเป็นปัญญาอัตโนมัติ คือสติปัญญาเมื่อถึงขั้นนี้แล้วไม่มี อิริยาบถนะ ผมเองไม่มี ยืนเดินนั่งนอนเป็นอัตโนมัติของสติปัญญาทำงาน เพื่อฆ่าถอดถอนกิเลสโดยลำดับลำดับ แม้ที่สุดฉันจึงหันอยู่ก็ไม่ได้อยู่กับ อาหาร มันหากหมุนของมันอยู่ในนั้นแหละ เป็นอย่างนั้นนะ อิริยาบถ ใดก็ตาม เรียกว่า ไม่มีอิริยาบถ เว้นแต่หลับ เป็นความหมุนตัวของ สติปัญญาขั้นนี้ทั้งนั้น ๆ ที่นี้เวลานานเข้าไปมันก็เป็นมหาสติมหาปัญญา ละซี มันเชื่อมโยงกันไป อันนี้ก็ ไม่ค่อยได้ยินใครพูดที่ไหนนะ

๒๘

สำหรับพ่อแม่ครูจารย์นั้นท่านเป็นของท่าน ตอนมหาเถระ
ถามอยู่ที่วัดบรมนิวาส ที่ผมเคยเล่าให้ฟังว่า เธออยู่คนเดียว เวลาเกิด
ปัญหาข้อข้องใจในธรรมในธรรมขึ้น เธอจะไปถามใคร ท่านบอกว่าท่าน
ฟังธรรมอยู่ทั้งกลางวันกลางคืน นั้นเข้ากันได้บ้างเลย ก็สติปัญญาอัตโนมัติ
นั้นฟังซิ ท่านเป็น มันหมุนตัวของท่านว่าไง ท่านฟังธรรมอยู่ทั้งกลางวัน
กลางคืนไม่มีหยุดหย่อนเลย ท่านว่าอย่างนี้ มันเข้ากันได้กับวิธีการ
ของเราที่ดำเนิน มันทั้งกลางวันกลางคืนจริง ๆ ไม่มีหยุดหย่อนเลย

เรื่องภาวนามยปัญญา ไม่จำเป็นจะต้องไปเห็นรูป แล้วเอารูปมา
วิพากษ์วิจารณ์เป็นปัญญาขึ้นไป ฟังเสียง ดมกลิ่น ลิ้มรส แล้วจึงจะนำ
สิ่งเหล่านั้นมาพิจารณาเป็นปัญญาขึ้นไป มันเป็นไปได้ทั้งที่กระทบ
สิ่งภายนอก ทั้งไม่กระทบสิ่งภายนอก มันก็เป็นขึ้นภายในของมันเอง
มันเป็นทั้งสองอย่างเลย ท่านจึงเรียกว่าภาวนามยปัญญา ปัญญาเกิดขึ้น
จากการภาวนาล้วน ๆ เกิดขึ้นจากในจิตล้วน ๆ ที่เดียว ไม่ต้องไปอาศัย
ดูรูป เสียง กลิ่น รส เครื่องสัมผัสอะไรก็ตาม มันก็เป็นของมันตลอดเวลา
เพราะกิเลสอยู่ที่ใจ มันแสดงอยู่ที่ใจ สติปัญญาอยู่ที่ใจ มันก็หมุนอยู่
ที่ใจละซิ แก้กันอยู่ที่ใจ แก่ที่ใจ เมื่อมีสิ่งภายนอกมาบีบ มันก็นำมา
ประกอบกันบีบ แก้กันอีกเหมือนกัน แน่ะ เมื่อไม่มีภายนอก ภายใน
มันก็มีอยู่แล้วกิเลส มันจะไปเกี่ยวไปข้องกับอะไร มันก็ตามกัน แน่ะ

จึงว่าสติปัญญาอัตโนมัตินี้จะไม่เป็นไปทุกราย ก็มาคิดเห็นเจ้าของ
ถ้าเป็นไปทุกราย การเทศนาว่าการแนะนำสั่งสอน ตลอดจนการโต้ตอบ
อรรถธรรมทั้งหลายนี้ ก็จะต้องเป็นแบบเดียวกันหมด นี่คิดว่าจะไม่
เป็นแบบเดียวกัน สำหรับเราเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างประจักษ์เลยทีเดียว
ไม่สงสัยเลย จนขนาดพ่อแม่ครูจารย์รับเอาไว้ นั้นละมันหลงสังขาร
นั้นเห็นใหม่ละ ท่านพูดกับผมท่านจะไม่พูดแยกแยะนะ คือให้ไป
ตีความหมายเอาเอง ทุกอย่างท่านจะโยนให้ทั้งดุ้นเลย ถ้าเป็นไม้ก็โยน

๒๙

ให้ทั้งตุ๋นให้ทั้งก่อนเลย ให้ไปจระไนเอง เวลาผ่านไปมันก็มารู้ ๆ อ้อ
พูดนั้นหมายความว่าอย่างนี้ ๆ นะ

คำว่ามันหลงสังขาร คือว่าสังขารนี้เป็นฝ่ายมรรคก็จริง แก้กิเลส
ก็จริง แต่ใช้ไม่รู้จักประมาณ สมุทัยแทรกเข้าไป สังขารไม่รู้จักประมาณ
นั่นละท่านว่ามันหลงสังขาร เวลาผ่านไป ๆ มันย้อนมารู้หมดนะ
ท่านจึงไม่จระไนให้ การพิจารณาทางด้านปัญญาเป็นกาลเป็นเวลาแล้ว
ค่อยมาพักผ่อนทางด้านสมาธิเป็นกาลเป็นเวลาสลับกันไป นี่จะพอเหมาะ
พอดี มันก็ไปถูกกับนิสัยอย่างเรา ท่านก็ฟาดเอาว่ามันหลงสังขาร
เวลามันจะตายจริง ๆ มันก็เข้ามาสมาธิจนได้ นะ มันจะตายจริง ๆ นะ

โถ หมุนตัว ๆ ตลอดเวลาไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนนอน
ไม่หลับตลอดรุ่ง ๆ กลางวันยังไม่หลับอีก หมุนตลอด โอ๊ย นี่มันจะตาย
แล้วจะเป็นอย่างนี้ เมื่อมันทนไม่ไหวจริง ๆ ก็ห้เข้ามาสมาธิ มันจะตาย
จริง ๆ ถ้าเป็นอย่างนี้ ห้เข้ามาสมาธิ สมาธิมันก็เพลินกับปัญญานั้น
อยู่ตลอด ต้องได้บังคับกันเข้าสู่สมาธิ ทั้ง ๆ สมาธิมันเก่งขนาดไหนแล้วนะ
แต่มันเห็นว่าสมาธินั้นนอนตายอยู่เฉย ๆ ไปเสีย มันไม่เห็นวิเศษยิ่งกว่า
การดำเนินทางด้านปัญญา แต่ที่นี้ทางด้านปัญญามันก็มารู้จักประมาณอีก
มันก็ไม่รู้ตัวนะ

เวลาจะตายจริง ๆ มันก็ห้เข้ามาอบรมสมาธิ เป็นคำบริกรรมนะ
พุทโธ ๆ ไม่ให้มันคิด ไม่ให้มันออก คือออก ออกไปทำงานนะ ออกไป
ทางด้านปัญญาไม่ออกไปทางอื่นแหละ บังคับไว้จนกระทั่งมันแน่วลง
โหย เหมือนมันถอดเสื้อถอดหมาม เวลามันพักงานทางด้านปัญญา
เหมือนถอดเสื้อถอดหมาม บังคับไว้เช่นนั้น มันยังจะออกอยู่นะ ออกจะ
ออกไปทำงานนะไม่ใช่ออกไปไหน บังคับไว้จนควรแก่กาล เห็นว่ามี
ความสุขความสบาย มีกำลังวังชาแล้ว พอรามือเท่านั้นมันจะผิงออกเลย
ที่นี้ โหย เหมือนกับมิดที่ได้ลับหินแล้ว กำลังวังชาของเราที่ดี ฟาดนี้

๓๐

ขาดสะบั้น ๆ ไปเลย นี่ละสมาธิเป็นหินลับปัญญาเป็นอย่างนี้เอง

มันเห็นชัด ๆ อย่างนั้น มันประจักษ์อย่างนั้นสำหรับเรา มันเป็น
ขึ้นในตัวเองก็ไม่ถามใครแล้ว มันชัดอยู่กับตัวเอง เวลามันจะตายจริง ๆ
มันเข้าเสียทีหนึ่ง ถ้ามันไม่ตายมันไม่ถอยนะ มันจะหมุนตัว มันจะตาย
จริง ๆ เข้าสมาธิเสียทีหนึ่ง ถึงขนาดมันจะตายจริง ๆ มันถึงเข้านะ
เพราะความเพลिनทางด้านปัญญา เป็นอย่างนั้นนะเรา

โห มีที่สุดจุดหมายปลายทางที่ไหนเวลามันออกปัญญา เวลา
มันกว้างขวางพูดไม่ถูก รู้ได้เฉพาะเจ้าของ ไปจนกระทั่งมันเต็มขีดเต็มที
ของมันสุดขีดสุดแดนหาทางไปไม่ได้แล้ว มันย้อนคืนมารู้ รู้หมดนะ
ที่ผิดพลาดตรงไหน คดโค้งตรงไหน มันย้อนมารู้หมดเลยเชียวนะ
นั่นเป็นอย่างนั้น เวลามันไปผิด ๆ ถูก ๆ ก็ถูไถไปอย่างนั้นละ แต่เวลา
มันผ่านไปเรียบร้อยแล้วจึงย้อนคืนมารู้หมด

อย่างท่านว่าให้ออกจากสมาธิ พิจารณาปัญญา เรายอมรับทันที
ปัญญาวามันหลงสังขาร คือใช้ปัญญาไม่รู้จักประมาณ ก็เป็นสมุทัยได้
มันก็ย้อนมารู้ แน่ะ อย่างนั้นละ นี่ละท่านว่าอุทธัจจะ ๆ สังโยชน์เบื้องบน
คือมันฟุ้ง มันพิจารณามันเพลिनในการพิจารณาเกินไป อุทธัจจะ
สังโยชน์เบื้องบน คือเพลนในการพิจารณา เรียกว่า อุทธัจจะ ไม่ใช่
อุทธัจจะกุกกุกจะในนิวรรณ์ ๕ ต่างกันนะ มันไปเต็มได้ถึงขั้นพอแล้ว
ก็ไม่เห็นถามใคร นั่นละ **สนทิกฺกุจิโก** สุดยอดประกาศบ้างขึ้นมา
เพราะฉะนั้น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ จึงไม่ถามกัน ถามอะไร
ก็ **สนทิกฺกุจิโก** ประกาศไว้แล้วอย่างเด็ดขาด จะไปเลย **สนทิกฺกุจิโก**
ไปไหนอีก ยอมรับ ๆ ไปเลยแหละ

๙. พระพุทธศาสนาพื้นชาติไทย

นี่เวลานี้กำลังเอาศาสนามานำพี่น้องทั้งหลาย ทั้งด้านวัตถุและ
ด้านจิตใจ ซึ่งเหลวไหลไปมากทั้งสองทางนะเวลานี้ วัตถุก็จนบ้านเมือง

๓๑

จะลุ่มจมเห็นใหม่ละ จิตใจนั้นแหละเป็นตัวสำคัญที่จะทำให้วัตถุ
ทั้งหลายลุ่มจมไป เพราะจิตใจเหลวไหลจิตใจมันลุ่มจม ถึงจะจมแหลก
ไปเลยนะ เอาศาสนา มารื้อมาฟื้นขึ้นมา ให้เข้ามาสู่คติอันดีงามมีขอบ
มีเขตมีเหตุมีผลดังที่เคยพูดแล้ว ให้พากันรักนวลสงวนตัวบ้างนะ
ชาติไทยเวลานี้ไม่ค่อยมีเนื้อหนัง ถ้าเป็นต้นไม้ก็ไม่มีแก่น รากก็มีแต่
รากฝอย ไม่มีรากแก้วฝงลึกพอที่จะทรงต้นลำของต้นไม้ไว้ได้นะ ต้องมี
รากแก้วมีแก่น ไม้ที่มีแก่นเป็นไม้ที่เป็นหลักเป็นเกณฑ์อันดีงามแน่นอน
มั่นคง ชาติไทยเราต้องมีหลักใจ มีหลักขนบประเพณีอันดีงามมาจาก
พุทธศาสนา มาฝงเป็นหลักของใจ และเป็นรากแก้วของใจ ที่นี้ดำเนิน
ทางไหนก็มีหลักมีเกณฑ์มีเหตุมีผล ให้พากันตั้งเนื้อตั้งตัวตั้งแต่บัดนี้ละ

ศาสนาประกาศก้องมา เจปะอย่างยิ่งหลวงตาเป็นผู้ทูล
อาราธนาพระรัตนตรัย คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มาประกาศ
ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบเพื่อยึดเพื่อเกาะ เรานี้จะจมแหลกอยู่แล้ว
นะ ให้เกาะพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ กิ่งแขนงออกไป
ก็คือ เกาะคติทุกอย่างที่ท่านสอนไว้อย่างไร ๆ ให้ยึดนั้นเป็นหลัก
เป็นเกณฑ์เอาไว้ เราจะไม่เหลวแหลกแหวกแนวดังที่เป็นมานี้ละ
หลวงตาบ่าวเกิดมาในวงศ์สกุลของพ่อของแม่เหมือนพี่น้องทั้งหลาย
วงศ์สกุลของหลวงตาบ่าวคนใดไม่ดี หลวงตาบ่าวดีได้สบาย คนใดดีซม นั้น
เหมือนพี่น้องทั้งหลายเสมอหน้ากันหมด นี้เรียกว่าธรรม

นี่เราเกิดมาในท่ามกลางแห่งประเทศไทย เราก็เป็นคนไทย
คนหนึ่งเหมือนกับพี่น้องทั้งหลาย แล้วก็คนไทยด้วยกัน โดยเอาธรรม
มาดู ไม่ใช่หลับหูหลับตาดูนะ นี่เอาธรรมมาดู มาตรวจมาตรา มาตัก
มาเตือน ตรงไหนไม่ดีก็เตือน นี่ละจึงเป็นหน้าที่ของเราที่จะเตือน ในการ
เป็นผู้นำคราวนี้จึงเตือนทุกด้านทุกทาง ให้ตั้งเนื้อตั้งตัวนะ ชาติไทย
ของเรารู้สึกว่เหลวไหลจริง ๆ ถ้าเป็นต้นไม้ก็เรียกว่าไม่มีแก่น ไม่มี

๓๒

รากแก้ว โลเลโลกเล็ก อะไรผ่านเข้ามาคว่ำหมด ๆ นี่น่าสลดสังเวช
เอาศาสนาจับจุนดูไม่ได้นะ เข้ากันไม่ได้ เราต้องสงวนตัวของเรา

อันไหนที่มีอยู่ในเมืองไทยของเรา ที่ควรจะอยู่กินใช้สอยต่าง ๆ
ขอให้พากันสงวนรักษา เอ้า มันจะไม่มีชื่อเสียงดังที่กิเลสมันหลอก
อยากเป็นเจ้าหน้าเจ้าตามีชื่อเสียง เห็นเขามีอะไรก็ไปคว่ำเอามา ๆ
มาปลุกมาสร้างทุกอย่าง เขามีถนนดีก็เอาถนนดี มีตึกรามบ้านช่องสูง
ใหญ่โต ก็เอา เขาว่าอะไร ๆ ก็เอา ๆ เอานี้มีแต่จะเอาเงินไปให้เขา
กินหมด ดับไม่มีนะ แล้วปลุกขึ้นเท่าไรมันก็มีแต่ร่าง ไม่มีหลักเกณฑ์เลย
นี่ใจของเราลอย เขาเอาดับเอาปอดไปหมดก็ตื่นตามเขา เอ้า มันไม่มี
อะไร ก็เกิดมาตั้งแต่พ่อแต่แม่ของเราพายุยังงี้ เอ้าอยู่ไป ขอให้สงวน
รักษาสิ่งที่ดีงาม เพื่อความแน่นอนนามันคงแห่งชาติไทยของเรา แล้วมัน
จะตั้งขึ้นเองด้วยความอุตสาหะพยายาม ด้วยความรักชาติ ด้วยความ
เสียสละเพื่อชาติของเราในวงแห่งชาติไทยของเรา ต่างคนต่างบำรุง
รักษาในขอบเขตนี้ อยู่กินใช้สอยในสมบัติแห่งชาติไทยของเรา

อย่าพากันตั้งด้านจนเกินไป ดิดิ้น ถ้าเป็นของเมืองนอกเมืองนา
แล้ว โอ๊ย เป็นบ้าไปจริง ๆ นะ มันน่าทุเรศจริง ๆ เอาธรรมจับดูก็เห็น
หมดละชิ นั่นละธรรมท่านมีขอบเขต ท่านไม่ตื่น ธรรมไม่ตื่นแหละ กิเลส
มันตื่นทั้งนั้น เหล่านี้แหละที่ทำให้ชาติไทยของเราจะล่มจมอยู่เวลานี้
เพราะความไม่มีหลักมีเกณฑ์ ความไขว่คว้าทุกอย่าง หาหลักหาเกณฑ์
ไม่ได้ เอาแต่ความทะเยอทะยานออกหน้าออกตา มันก็ลากก็เข็น
ลงทะเลละชิ ต้องมีเบรคห้ามล้อมันชิ เอาธรรมเป็นเบรคห้ามล้อ
ยับยั้งทุกสิ่งทุกอย่าง

๑๐. “ทลวงตา” ตำราพระราชบัญญัติปกครองคณะสงฆ์

ผู้ใหญ่เท่าไรยิ่งสกปรกมากทีเดียวไม่ใช่ธรรมดานะ สกปรก
โสมนที่สุดคือผู้ใหญ่ที่ไม่เป็นธรรม ผู้เป็นธรรมเรายกไว้ เราหาธรรม

๓๓

อยู่แล้ว หากคนดีอยู่แล้ว เราจะไปตำหนิติเตียนยังงี้ ให้อู้อู้ที่นำตำหนินั้นนี้ จะให้ชมได้ยังงี้ ทำบ้านทำเมืองให้เดือดร้อนอยู่ทุกวันนี้คนดีหรือทำ คนดีเขาไม่ได้ทำ คนชั่วต่างหากทำ มีมากมีน้อยเท่าไรเป็นตัวภัย ๆ ต่อชาติบ้านเมือง เวลานี้ชาติไทยของเราจึงจะล่มจม เพราะความสกปรก โสมมของผู้ใหญ่ที่มีแต่บุตรแต่คุณเต็มส้วมเต็มถาน

มีหน้าซำยังได้ทราบข่าวว่า จะมาตั้งพระราชบัญญัติปกครองพระ ปกครองศาสนาอีก เอามา ว่างี้เลยนะ หลวงตาบ๊วยยังไม่ตายบอกงี้เลย เราพูดตรง ๆ อย่างนี้ละ หลวงตาบ๊วยรักศาสนาอยู่เต็มเหนี่ยว นี่ยัง เกี่ยวข้องกับชาติบ้านเมืองซึ่งไม่ใช่เรื่องของศาสนาเลย เรายังอุตส่าห์ ออกไปช่วยเหลือเต็มกำลัง มีหน้าซำยังจะมาโจมตีศาสนาอีกให้เป็นมูตร เป็นคูไปด้วยกัน เอ้ามา ว่างั้นเลย ถ้าเรายังไม่ตาย บอกตรง ๆ อย่างนี้ เลย คราวนี้คราวจะยิ่งใหญ่ที่สุด โลกธาตุคือเมืองไทยเราจะถล่มคราวนี้ หลวงตาบ๊วยจะออกสนามเอง บอกอย่างนี้เลย ให้ถอยไม่มีถอย

อะไรที่จะมาทำลายธรรมนี้ทำไม่ได้ เรายักษาสุดหัวใจเราแล้ว รักษาธรรมนี้ละ ยังจะมาทำลายหรือ โผล่ออกมาจากมูตรจากคุณ จะมาตั้งพระราชบัญญัติปกครองทองคำทั้งแท่งมืออย่างหรือ ฟังซิ นะ นักโทษมาปกครองคนดีทั้งประเทศมืออย่างใหม่ ฟังซิ สกปรกโสมมที่สุด ก็คือพวกนี้ พวกที่กิเลสเต็มหัวใจเหล่านี้ แล้วมันจะเอากิเลสเต็มหัวใจ นี้มาปกครองศาสนาซึ่งเป็นของสะอาดสุดยอดแล้ว เป็นไปได้ใหม่ พิจารณาซิ นี่เพียงแต่ได้ยีนี่แววเท่านั้น ทางนี้ขึ้นรับแล้วนะ เอ้ามา ว่างั้นเลย ถ้าเรายังไม่ตาย

นี่ละฟังซิ ฟีน้องทั้งหลายฟังเสียงธรรมชิ เราไม่ได้พูดด้วยความ โกรธความเคียดแค้นนะ พลังของธรรมจะออกทันทีเลย ผางทันทีเลย นี่ละฟังซิพลังของธรรม พลังของกิเลสหนาขนาดไหน พลังของธรรม ต้องหนัก ไม่หนักแก่กันไม่ตก ของสกปรกมีมากเท่าไร น้ำที่สะอาดต้อง

๓๔

เทลงบื้อะ ๑ เลย ไม่งั้นแกกัันไม่ตก นี้เราก็พูดเพียงได้ยีนวีแวงเท่านั้น
เราก็พูดแบบวีแวง เราไม่พูดแบบเป็นความสัตย์ความจริง จริง ๑
เพราะมันเพียงวีแวงมา ทางนี้ก็ตอบแบบวีแวง ถ้าจริงมาก็จะเอากัน
เลย จริงมาจริงรับกันทันที

ฟังซิพวกสกปรกโสสมขึ้นมาจากส้วมจากถาน จะมาปกครอง
พระพุทธเจ้า ปกครองศาสนา ฟังซิ นักโทษในเรือนจำมาปกครอง
ประชาชนคนดีทั้งหลายทั่วประเทศไทยเราเป็นไปได้อใหม่ พิจารณาซิ
เอาเพียงประเทศไทยเท่านั้นนะ อันนี้โผล่ขึ้นมาจากส้วมจากถาน
ซีเต็มหัวมันอยู่ แล้วยังจะมาปกครองศาสนาปกครองพระ บีบบังคับ
พระให้อยู่ในอำนาจของมัน ให้พระเป็นนักโทษ ให้มันเป็นนายคุม
นักโทษ เป็นไปได้อหรือ พิจารณาซิ เด็กอมมือเขาก็ไม่กล้ามาทำอย่างนี้
พระสงฆ์ท่านมีความเสียหายตรงไหน จึงต้องมาตั้งพระราชบัญญัติ
ปกครองท่าน ท่านเสียหายที่ตรงไหน

สมบัติเงินทองข้าวของได้มา มีตั้งแต่พวกประชาชนญาติโยม
เขาถวายท่านด้วยความบริสุทธิ์ใจ ท่านไม่ได้ไปหาจนกหาหลักหาปล้นหาจี้
หาคดหาโกงรีดไถจากผู้หนึ่งผู้ใดเลย ได้มาเป็นสมบัติของพระของสงฆ์ก็ดี
สงฆ์ท่านก็รักษาของสงฆ์ของท่าน ท่านรักษามาแต่ดั้งเดิม ไม่เห็นมี
ความเสียหายอะไร สมบัติที่ได้มาจากการบริจาคท่านเอาไปใช้ประโยชน์
ของท่าน ไม่กระทบกระเทือนเสียหายอะไร แล้วท่านเสียหายอะไรถึงจะ
ต้องมาควบคุมกับการเงินการทองพระเจ้าพระสงฆ์เหล่านี้ที่ท่านได้มา

ถ้าจะควบคุมนี้ไปควบคุมพวกคณะวงราชการที่มันสกปรกโสสม
นั้นซิ ก่อนที่จะมาทำราชการงานเมืองมีเงินก็บาท เอามาตั้งเป็น
ข้าราชการแล้วมีเงินก็บาท เวลาเกษียณอายุไปแล้ว มีเงินก็บาท
ไปตรวจตราเหล่านั้นเสียก่อน ฟุงไหนมันมีแต่ฟุงซีทั้งนั้น ฟุงสะอาด
สะอ้านมืออยู่ที่ไหน แล้วยจะมาปกครองพระ จะมาชะล้างพระ มาบีบบังคับ

๓๕

พระได้ยังไง พระท่านไม่มีความผิด บิณฑบาตวันหนึ่ง ๆ อาศัยญาติโยม เขามากินเห็นไหมล่ะ ท่านไปหาจนหลักที่ไหน ท่านบริสุทธ์รึมาเต็มที ๆ สงบเสงี่ยม ไม่เคยได้ยินเกิดเรื่องเกิดราวในวงพุทธจักรของเราทั่วประเทศไทยก็ไม่ได้ยิน พระสงฆ์องค์เจ้าสำนักใดที่ก่อหวอด ก่อความ รุ่รวายขึ้นมาให้ประชาชนเดือดร้อน รุ่รวาย ไม่เคยมี

แต่เรื่องของวราขการนี้มีมาตลอด เอาจนกระทั่งบ้านเมืองของเราจะจม ทำไมไม่ตรวจตรา ทำไมไม่บัญญัติ ทำไมไม่บังคับ ไม่ชำระสะสางตรงนี้ ตรงมันสกปรกนี้ ไปชำระสะสางอะไรของสะอาด อยู่แล้ว ศาสนาท่านสะอาดเต็มองค์มาตั้งแต่พระพุทธเจ้ามาจนกระทั่งทุกวันนี้ พระสงฆ์แม้ท่านจะไม่ปฏิบัติได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยอย่าง พระพุทธเจ้า ท่านก็อยู่ในความสงบเรียบร้อยของท่านตลอดมา ในพุทธจักรของเราทั่วประเทศไทย มีพระสงฆ์ที่ไหน จังหวัดไหน อำเภอใด ภาคใด ที่ก่อความเสียหาย รุ่รวายแก่ชาติบ้านเมือง เราไม่เคยเห็น

แต่เรื่องของวราขการงานเมืองนี้ ก่อจนกระทั่งบ้านเมืองจะจมนี้ เห็นหรือไม่เห็น ตาบอดหรือ ดูซิ มันเป็นอย่างนี้ แล้วอวดดิบอวดดีอะไร อวดรู้ อวดฉลาดอะไร จะไปปกครองพระสงฆ์ด้วยอำนาจวาสนาของสัวม ของถานอย่างนี้ จะเอาชีเอาถานไปโปะหัวพระหรือ พระท่านไม่ใช่ถาน จะไปโปะท่านยังไง มันน่าะ เพียงได้ยินวีแวว นี้เราตบออกมาเพียง วีแววนะ ถ้าหนักกว่านี้ยังจะหนักกว่านี้อีก เพียงเท่านี้ โอ๊ย ฟังไม่ได้แล้วนะ

มันทำไมถึงได้สกปรกเอามากมาย ดื้อด้านเอานักหนา หน้าด้านเอาจริง ๆ พวกนี้ละ มันทำไมจะไปเที่ยวกลืนเที่ยวกินไปหมด จะทำลายทั้งชาติ ทำลายทั้งศาสนาไปพร้อมเวลาเดียวกันเลย จะไม่ให้มีเหลือชาติและศาสนาค้างอยู่ในเมืองไทยเลย พวกเปรตพวกผี พวกยักษ์พวกมาร พวกมหาภัย กำลังจะกลืนบ้านกลืนเมืองนี้ ฟังมัน กระเทือนทั่วไปหมด ได้ยินทั่วประเทศไทยเรา เวลานี้หูใคร ใครก็มี

๓๖

ได้ยีนวีแวมมา เราก็ตอบแบบวีแวมเสียก่อนนะ ถ้ามาจริงเราจะออกจริงเลย ให้หลวงตาบัวถอย ถอยไม่ได้เลยนะ

เวลานี้เราก็ช่วยชาติบ้านเมือง เราก็ไม่ได้เคยคิดเกี่ยวกับเรื่องที่จะเกิดขึ้นในระหว่างที่เรากำลังนำชาติอยู่เวลานี้ ก็มากระเทือนต่อเรา เมื่อกระเทือนก็ต้องชดกันล่ะซี เข้าใจไหม มีหน้าซำยังจะมาฟาดศาสนาของเราให้ล่มจมไปด้วยกันแล้ว ยิ่งไงก็อย่างนั้นว่างั้นเลย พุดง่าย ๆ ยิ่งไงก็ไม่ถอย คอขาด ขาดไปเลย หัวกลิ้งชนเลย ไม่มีคำว่าถอย ถ้าลงจะมาทำลายศาสนาด้วยแล้ว ทำลายชาตินี้ก็กำลังจะจมกันหมดทั้งชาติไทยของเราอยู่แล้ว ยังจะมาทำลายศาสนาอีก มันก็หมดล่ะซีชาติไทยนี้ก็มีแต่พวกเปรตพวกผีเท่านั้นเองครองบ้านครองเมือง มันเอาความสุข ความเจริญมาให้ผู้ใด มันมีแต่ความฉิบหายวายปวงเต็มบ้านเต็มเมืองเวลานี้ เพราะความสกปรกของพวกนี้ พวกป่า ๆ ถิ่น ๆ ความรู้ป่า ๆ ถิ่น ๆ ความรู้หนักโทษนี้ มันไม่ได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ใครนะ

ผู้ดีเราไม่ว่า เราว่าผู้ที่ก่อความเดือดร้อนวุ่นวาย จนกระทั่งถึงเมืองไทยจะล่มจมนี้ต่างหากนะ ต้องแยกแยะซี ธรรมต้องพูดให้ตรงไปตรงมา ไม่อย่างนั้นไม่เรียกว่าธรรม ธรรมต้องให้ตรงไปตรงมา จึงเรียกว่าธรรม พุดอ้อม ๆ แอ้ม ๆ ลูบหน้าปะจมูกไม่ใช่ธรรม เคารพนับถือไม่ได้ ตายใจไม่ได้ ธรรมต้องเป็นธรรม คอขาด ขาดไปเลย อย่างหลวงตาบัวนี้ก็เหมือนกัน ที่ออกสนามเวลานี้เอาธรรมออกล้วน ๆ นะ การพุดอย่างนี้เราไม่มีคำว่าโกรธว่าเคียดว่าแค้นต่อผู้ใด แม้เม็ดหิน เม็ดทรายก็ไม่มีในหัวใจ แต่เป็นพลังของธรรมที่จะออกรับกันกับความสกปรกต่างหาก ที่ได้พุดอย่างนี้นะ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอานะ

นี้เราก็ได้ยีนเพียงวีแวมว่าอย่างนั้น เราก็ตอบออกอย่างวีแวมก่อนถามมาก็ให้ถามแบบวีแวมมา อย่าถามอันนั้นมา เราก็จะตอบแบบวีแวม ถ้าจริงมาไม่มากล่ะ ถ้าจริงมาปึงตันทีเลย มันพวกเปรตนี้ มันจะทำลาย

๓๗

ทั้งชาติทั้งศาสนาให้จมไปด้วยกันหมดเลย เอาแบบหน้าด้านเสียด้วยนะ สมบัติเงินทองข้าวของ จะให้พวกเปรตพวกผีพวกยักษ์พวกมาร พวกสัวมพวกถ่านไปรักษาสมบัติของพระ เคยมีเหอ พิจารณาซิ ไม่เคยมี ตั้งแต่ตัวของมันเองรักษาชาติบ้านเมือง มันยังทำให้ชาติ บ้านเมืองจมลงไปได้ มันจะเอาสมบัติของพระและพระไปรักษาได้ยังไง นอกจากจะให้จมไปด้วยกันทั้งชาติทั้งศาสนาโดยถ่ายเดียวเท่านั้น เป็น อย่างอื่นไปไม่ได้ว่างั้นเลย เอาล่ะพูดเพียงเท่านี้ก่อน โห้ย เวลาขึ้นเวที มันหากเป็นของมันเองนะ คึกคัก ไม่ต้องยกครูแหละ ปังเลย

นี่ละเรื่องธรรม เราจึงพูดตามเรื่องของธรรม อย่างมาคาดนะ คาดเรื่องธรรม ธรรมแท้เป็นอย่างไร ไม่มีใครนำออกมาก็ไม่เห็น ก็มี แต่ชี้แต่บุตรแต่คุณกลบธรรมไว้ไม่ให้ธรรมมี ธรรมออกมาดีบุตรดีคุณ ให้แตกกระจาย ฟาดติดหน้าเขานู่น หน้าพวกเอาขึ้นมาป่านั้นแหละ ดีให้ไปติดหน้าผากมัน ความรู้อันใดที่เหนือธรรมไม่มีในโลกนี้ว่างั้นเลย ครอบโลกธาตุ ความรู้ของธรรม ความรู้หนักโทษในเรือนจำก็อย่างที่ เราเห็นนั่นแหละ ก่อแต่ไฟแต่ไฟให้กัน ความรู้หนักโทษในเรือนจำ ก่อแต่ไฟแต่ไฟเผาไหม้กัน ความรู้ของธรรมแล้วเป็นน้ำดับไฟตลอดมา เลย เอาล่ะครั้งที่สองแล้วนะ

๑๑. ถ้าเข้ามาบุกพระพุทธรักษาแล้วให้มา

(หลวงตาเจ้าขา ถ้าเป็นทองคำแล้ว เขาจะแก้กฎหมาย อย่างไร เขาก็จะมาเตะทองคำ) อย่าไปวินิจฉัยเขา เราจะแก้กฎหมายของเราอย่างไร เช่นเรามีทองคำ ๕ กิโลนี้ เราจะให้ทานสัก ๑ กิโลนี้เราตระหนี่ไหม ฟาดกันลงตรงนี้เข้าใจไหม วินิจฉัยตรงนี้ อย่าไปหาเขาแก้กฎหมาย กฎหมอยที่ไหน เราไม่อยากฟังนะ มา หลวงตาบ๊วยังไม่ตาย ว่างั้นเลย ตะกี้ก็เริ่มออกแล้วไซ้ใหม่ละ ที่จะไปตั้งข้อบังคับมาบีบบังคับพระนะ นี่เริ่มออกแล้วนะ บอกตรง ๆ เลย ตั้งแต่ชาติบ้านเมืองเราไม่เคยจะไป

๓๘

เกี่ยวข้องกับเลย มันก็จำเป็นมันยังต้องอยู่ในสนามรบจนได้ นี่ลงถ้าเข้ามาบุกพุทธศาสนาของเราแล้วให้มา บอกก็เลยเรา ถ้าหลวงตาบัวไม่ตายให้มาว่าฉันเลย นั่นนะฟังซิ เราได้โบกมือหนักขนาดไหน ถ้าหลวงตาบัวยังไม่ตายให้มา ถ้าลงมาบุกพุทธศาสนาซึ่งเป็นของเลิศเลอ

ไอ้พวกจมอยู่ในส้วมในถ่าน โพล่หน้าขึ้นมาชี้เต็มหัวมัน มันจะเอาขึ้นมาโปะพุทธศาสนาซึ่งเป็นของเลิศเลอ สมควรไหม พิจารณาสิ มันฟังไม่ได้เลยนะ เพียงเท่านั้นก็ฟังไม่ได้ เราก็คเคยพูดถึงเรื่องพุทธศาสนาเราให้ความร่มเย็นแก่โลกมานานสักเท่าไร แต่เรื่องวัฏจักรนี้ให้ความเดือดร้อนแก่โลกเรา เฉพาะอย่างยิ่งชาติไทยเรามาานเท่าไร ตั้งใครขึ้น ๆ มา มีแต่กินแต่กลืน ก่อความเดือดร้อนให้ประชาชนทั้งชาติ ๆ ตลอดมา ทำไมไม่คำนึงกันบ้าง ไม่พิจารณากันบ้าง แล้วไปยุ่งอะไรกับเรื่องพระท่านทำประโยชน์ให้แก่ประชาชนมากเท่าไร ตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาโดยลำดับ เช่นอย่างเมืองไทยของเราเนี่ย พระทั่วประเทศไทยท่านไป ก่อความเดือดร้อนเสียหายให้แก่ผู้ใด ไม่มี ไม่ปรากฏที่ตรงไหน

อยู่ที่ไหนท่านก็อยู่ตามสภาพแห่งความเป็นผู้มีศีลมีธรรมของท่าน ท่านไม่เห็นเกิดความเดือดร้อนอะไร แล้วไปตั้งกฎหมายกฎหมายยุ่งท่านทำไม ถ้าเป็นเรา ตั้งมาฟาดหน้าผากทันทีเลย เอ้า จริง ๆ ไม่เล่นนะนี่ ถ้าอะไรชั่วธรรมแล้วจะไม่ถอยเลย ถ้าเรื่องธรรมแล้วขอขาดไปเลย เพราะฉะนั้นเราถึงบอกว่า เอ้า มา ถ้าหลวงตาบัวยังไม่ตายให้เข้ามา เพราะวงศาสนาเป็นวงของหลวงตาบัวรับผิดชอบอยู่แล้ว ตั้งแต่ทางโลกทางสงสารเราไม่เคยยุ่งเกี่ยวข้องกับอะไร เราก็คช่วยชาติธรรมดา มันก็มา ประจัญบานกันจนได้ไซ้ใหม่ มันก็ต้องได้สู้กันอย่างนี้ แล้วจึงจะเข้ามาบุกพุทธศาสนาโดยตรงหาเหตุผลไม่ได้แล้ว บอกว่าให้มา ว่าฉันเลย

หลวงตาบัวเพียงคนเดียวเท่านั้นแหละจะเอาให้ขอขาดเลย ขอเขาหรือขอเรามันมีคอด้วยกันนั้นแหละ ขอเขาไม่ขาด ขอเราก็คขาด

๓๙

มีสองอย่าง ให้ถอยเป็นไม่ถอย เอ้า จริง ๆ นั่นแหละ มันสมบัติอะไร พุทธศาสนาให้ความร่มเย็นแก่โลกมานานเท่าไร เฉพาะเมืองไทยเรา สงบร่มเย็นทุกวันนี้เพราะอะไร ไม่ใช่เพราะพุทธศาสนาจะเพราะอะไร ถ้าเป็นเพราะแบบหมากัดกันอยู่ทุกวันนี้ นั่นเป็นมานานเท่าไร มัน ก่อความเดือดร้อนให้โลกได้รับความวุ่นวาย ทุกวันนี้เมืองไทยจะจมน ก็เพราะพวกนี้ก่อความวุ่นวายไม่ใช่หรือ ศาสนาไปก่อที่ไหน เห็น ใหม่มละ แล้วจะเอาอะไรมาบังคับศาสนา กฎหมายกฎหมายที่ไหน จะมาบังคับศาสนา ว่าอย่างนี้เลยนะ

มันเด็ดมา ทางนี้ต้องเด็ดไป กิเลสเด็ด ธรรมต้องเด็ด ไม่เด็ด ไม่ทันกัน เข้าใจไหม นี่เรียกว่าเด็ดดี เด็ดเท่าไรยิ่งดี เด็ดชั่วเด็ดเท่าไร ยิ่งเลว นี่เด็ดดีเด็ดเท่าไรยิ่งแก้กัน เข้าใจไหม กำลังความชั่วมีมาก กำลัง ความดีต้องมีมาก ไม่งั้นไม่ทันกัน ต้องพัดกันเลย พวกนี้จำเอานะ นี่ละ หลวงตาบัวที่โบกมือให้มา นี่ละคือเด็ดทางดี เข้าใจไหม ให้มาว่านั่นเลย

พระพุทธศาสนาตัวเองเป็นผู้รักษาชาติไทยของเราให้มีความสงบ เยือกเย็นตลอด เหมือนไม่มีหุมีตานะ พวกนี้กัดพวกนี้กินกันจู้บ ๆ จู้บ ๆ โหย ต้องว่าให้มันตรง ๆ เลย เรามีลูกศิษย์ทุกกระทรวง เราเปิดได้ อย่างเต็มเหนี่ยวเลย ลูกศิษย์ของเราคนไหนมีแต่คนดี ๆ มาเล่าให้ฟัง เราสลดสังเวช ๆ เก็บไว้ลั่นชัก ๆ เราไม่เคยปรึปากออกมาพูดนะ นานเท่าไรแล้ว จนกระทั่งเราออกมาช่วยชาติ เราก็ไม่เคยสนใจกับ สิ่งเหล่านี้ จนกระทั่งมาประจัญบานต่อเรานี้ถึงได้ออก ที่นี้ออก มันก็ ออกไปเรื่อย ๆ นี่ยังจะออกอีก ถ้ามีเหตุการณ์อีกยังจะออกอีก ละเอียด กว่านี้ไปอีก เราเก็บไว้มากขนาดไหนเรื่องสกปรกโสภณของทางบ้านเมือง ที่มันกัดมันกลืนกินดับกินปอดประชาชน ก่อความเดือดร้อนวุ่นวาย แต่เขาก็เหมือนไม่มีหุมีตา เขาอยู่ด้วยความสงบ อยู่เพราะพุทธศาสนา ไม่อยากจะพูดเกรงอกเกรงใจกัน อยู่อย่างสงบดีกว่าที่จะเกิดเรื่องเกิดราว

๔๐

เขาคิดอย่างนั้นเสียเขาก็เจ็บกันไป ทั้ง ๆ ที่เขาก็ออยู่

มีหน้าซำยังจะมากลืนพระเข้าอีก เอากินเลี้ยงกันมีโต๊ะ ๓-๔ โต๊ะ มากินเลี้ยงกัน มาว่านั่นเลยนะหลวงตาบัวไม่ธรรมดา เอามาว่านั่นเลย หลวงตาบัวยังไม่ตาย เอาจริง ๆ ถ้าลงศาสนาได้ขาดจากเมืองไทย แล้วหมดว้างเลย เราชักษาอันนี้ไว้เองเพื่อไม่ให้หมด นั่นถึงบอกว่า เอาให้มาว่านั่นเลย อะไรจะเลิศยิ่งกว่าศาสนาปกครองชาติไทย เราอยู่เวลานี้ เราเป็นลูกชาวพุทธสงบรมเย็นทั่วหน้ากัน พระสงฆ์ ท่านก็สงบรมเย็นของท่าน ท่านไปก่อหวอดก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวาย ให้แก่ผู้ใด พอที่จะมาตั้งกฎเกณฑ์ข้อบังคับบีบบังคับท่านนะ

ฟังว่าเงินสงฆ์เงินพระอะไรเวลาจะบวชนั้น เรายังไม่ได้อ่านนะ เขาอ่านแล้วมาเล่าให้เราฟัง เท่านั้นเราก็ค้นพินแล้วนะ เพียงเราได้ยิน เท่านั้นเราก็ค้นพินแล้ว ถ้าได้อ่านแล้วจะเป็นยังไงไม่รู้ล่ะ พินนี้ก็กลัว มันจะขาดเสียก่อนยังไม่ได้เคี้ยวห้วนคน เข้าใจใหม่ เพียงอ่านเท่านั้น เราก็ค้นพินขึ้นแล้ว ว่าพระที่จะมาบวช ตามที่เขาเล่าแล้ว ๆ นะ เราก็พูดตามเรื่องเขาเล่าให้ฟัง เรายังไม่ถือเป็นความจริงนัก เราก็พูดตามเรื่องที่ผ่านมาหูของเราว่า พระที่จะมาบวชต้องตรวจตราพาชี เงินทองข้าวของมีเท่าไรก่อนที่จะมาบวชแน่ะ แล้วมาบวชแล้วเวลา จะสึกไปต้องตรวจตราพาชี เงินทองข้าวของมีเท่าไร ๆ

มาตรวจท่านอะไร เงินเป็นสมบัติของแต่ละคน ๆ ที่เขารักษา มีสิทธิ์เต็มทีของเขา มาตรวจเขาหาอะไร พระพุทธเจ้าบวชองค์ไหน ไม่เห็นไปตรวจตราเงินทองข้าวของกับพระเจ้าพระสงฆ์องค์ใดที่มาบวช ไม่เคยมีในพระวินัย ในหลักศาสนาไม่มี มันอุตุริอะไรมาบีบบังคับพระ ถ้าจะตรวจจริง ๆ ก็ต้องให้มันทันกันซิ เอ้า ต้องตรวจเสียก่อนในวง ราชการ ใครจะมาเป็นข้าราชการมีเงินก็บาท เวลาไปทำราชการ แล้วมันโกงเข้ามาก็พุ่ง ๆ ตรวจมันให้เรียบร้อยเสียก่อน เวลามัน

๔๑

ทำงานมันไปหาโกยเอาที่ไหนบ้าง ดูให้มันดีเวลามันจะเกษียณอายุ
เอามาหมดทั้งโคตรมาตรวจหมด อย่างนั้นถึงจะถูกเข้าใจใหม่ พวกนี้
พวกทุจริตพวกสกปรก ศาสนาท่านไม่สกปรกไปตรวจท่านหาอะไร

เอาเพียงเท่านี้เสียก่อนนะ เบาะ ๆ เข้าใจใหม่ ยังไม่หนักนะนี่
ถ้ามาหนักกว่านี้ยังจะหนักกว่านี้อีก น้อยากมี ๕ ปากนุ่นจะว่าไง ฟาดมัน
ทั้ง ๕ ปาก ๑๐ ปากฟาดหมดเลย ไม่เอาไว้เลยละ ถ้าลงมาโค่น
พุทธศาสนา เอา มาว่านั่นเลย จริง ๆ นะ โห ศาสนาให้ความเลิศจนให้
ความสงบร่มเย็น แก่ชาติไทยเรามาไหนเท่าไรไม่มองดูบ้าง มองดูแต่
พุงของตัวที่ก่อความยุ่งเหยิงวุ่นวายให้แก่คนทั้งชาติ จนจะล่มจมกัน
ทั้งชาติ มันไม่มองดูพุงเจ้าของนี่ซิ มันเสียตรงนี้ เสียเอามากทีเดียว
จะว่าไง เป็นกัณฑ์ที่สองแล้วเหอ อะอะ ๒ กัณฑ์ ๓ กัณฑ์เข้าแล้วนี่นะ

ใครจะมาตรวจเงินหลวงตาบัวให้มาพวกนี้ เอาตัวเราเป็นตัวกัน
เสียก่อนที่จะไปขัดกับใคร ก็ให้ขัดหลวงตาบัวให้หงายหมาไปเสียก่อน
หลวงตาบัวไม่เป็นที่ สู้เขาไม่ได้หงายหมาลงไปแล้ว เอ้า เงิน
หลวงตาบัวเท่าไรโกยเอาไป จะไปกินไปกลืนกันเท่าไร ก็เอาไปเถอะ
เราไม่ว่า เข้าใจใหม่ ถ้าลงเราได้หงายหมา เรียกว่าหงายไม่เป็นท่า
แล้วนะ สู้เขาไม่ได้หงายไม่เป็นท่า เขาเรียกหงายหมา หงายเป็นท่า
คือหงายแมว มามันตะปบได้แมวเข้าใจใหม่ แมวมันนอนหงายก็จริง
แต่มันตะปบได้ แต่หงายหมานี่ แงก ๆ เข้าใจ ให้มันเห็นดูซิวะ เอา
มาตรวจ ตรวจเงินหลวงตาบัว ใครเก่งให้มาตรวจว่านั่นเลย

จะไล่เบี้ยมันหมดทั้งโคตรเลย จะยังไม่ให้ตรวจนะ เอาโคตรมึง
มาหมดเสียก่อน มึงจะตรวจเงินกู เข้าใจใหม่ ให้เอามาทั้งโคตรมึง
เสียก่อน แล้ววินิจฉัยใครครวญกัน เดี่ยวมันจะหงายหมาก่อนยังไม่ได้
ตรวจของเราละ มันจะหงายหมาก่อนเรา หงายหมา เข้าใจใหม่
ไม่ทราบใครจะหงายหมาละ มาว่านั่นเลย โห พุทธศาสนาเป็นของ

๔๒

เลิศเลอ เป็นทองทั้งแท่งครอบประเทศไทยมานานเท่าไรแล้ว
ให้ความร่มเย็นทั่วประเทศไทย ไม่ใช่ศาสนาจะเป็นอะไร

๑๒. ไม่มีอะไรใหญ่เหนือธรรม

เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเรานี้เป็นเมืองแห่งชาวพุทธ อย่างน้อย
๘๐ % เป็นลูกของตถาคต เป็นลูกของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์
ทั้งนั้น แล้วนำธรรมออกมาเพื่อแนะนำสั่งสอน ทำไมจะสั่งสอนไม่ได้
เพราะธรรมนี้เหนือทุกอย่างแล้ว การสอนจึงต้องสอนทุกแห่งทุกมุม
ดั่งที่เราพาพี่น้องทั้งหลายเวลานี้ เราไม่ได้พาเพื่อเป็นกรรมเป็นเวร
เป็นเภทเป็นภัยแก่พี่น้องทั้งหลาย แม้เม็ดหินเม็ดทราย เราไม่มี
เรอบอกตรง ๆ เรามาในนามของครูบาอาจารย์ นำธรรมพระพุทธเจ้า
ออกมา ตรงไหนไม่ดีตำหนิตตรงนั้น ตำหนิมากตำหนิน้อยตามแต่สิ่งที่ไม่ดี
มันเลวมากน้อยเพียงไรก็ว่าไปตามเรื่อง เพราะฉะนั้นจึงไม่มี
อะไรใหญ่เหนือธรรม

เช่นอย่างประเทศไทยของเรา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ท่านทรงบำเพ็ญคุณงามความดี ในพระทัยของท่านทั้งสองพระองค์นั้น
ใครสู้ท่านได้วะ นั้นเห็นไหม ท่านกราบธรรม สรุปลแล้ว ท่านกราบ
ธรรมอยู่ตลอดเวลา อะไรที่เป็นธรรมท่านยื่นพระทัย อะไรขัดข้อง
ต่อธรรมนั้นคือข้าศึก ท่านจะทรงตำหนิ ไม่ว่าท่านว่าเรา ทรงตำหนิ
อยู่ภายในใจว่าอันนี้ไม่ดี คนนี้ไม่ดี มันพาดพิงกับคนผู้ทำกับสัตว์ผู้ทำ
ดีชั่วมันบอกอยู่กับเจ้าของผู้ทำ ก็จะต้องทรงตำหนิชมเชยเป็นธรรมดา
แต่ความรู้สึกของท่านผู้มีเมตตาตามหาคุณต่อโลกต่อสงสารเป็นพ่อแม่
ของชาติไทย ท่านจะแสดงออกมาทุกแห่งทุกมุมไม่เหมาะกับท่าน

นั้นเห็นไหม เราก็ให้รู้ว่าท่านเป็นยังไง พระทัยของท่านกับ
พวกเรา ควรที่จะปฏิบัติตัวของเราให้ดีทุกคน ๆ ให้ท่านเป็นที่ยื่นพระทัย
บ้างถึงถูก นี้ละเพราะท่านถือธรรม ท่านเอาธรรมทางซี ดูไพร่ฟ้าประชาชี

๔๓

ทั้งหลายทั่วประเทศไทยของเรา ด้วยพระเมตตาสงสารทั้งนั้น ท่านไม่ได้ดูด้วยความดูถูกเหยียดหยาม จะทำโทษทำกรรมต่อผู้ใด ท่านไม่มีถึงกิเลสมีท่านก็ตีมันตลอดเวลา ท่านเอาแต่ความดีออกมาที่จะเป็นประโยชน์แก่โลกแก่ท่านเองเท่านั้น

นี่พูดถึงเรื่องราวธรรมสูงขนาดไหน ทำมหาพรหมลงมากราบหมัด ยิ่งพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ ยิ่งกราบสนิทยิ่งกว่าพวกเรา ชั้นเอกคือพระพุทธเจ้ากราบธรรม ไม่ทรงกราบอะไรได้เลยในสามแดนโลกธาตุนี้ ทรงกราบพระธรรมอย่างเดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์กราบพระธรรม พระสงฆ์สาวกกราบพระธรรม นี้กราบเรียบราบเป็นชั้นเอก ชั้นยอดเยี่ยมยิ่งกว่าเราทั้งหลายนั้นพระพุทธเจ้ายังกราบธรรม เคารพธรรม แล้วนำธรรมมาสั่งสอนสัตว์โลก ทำไมจะนำมาสอนไม่ได้

เช่นอย่างเมืองไทยเรานี้ ตั้งแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านทรงกราบธรรมตลอดเวลา เอาธรรมเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรครอบพระเศียรท่านตลอดเวลา แล้วทรงแผ่เมตตาต่อบรรดาสัตว์ทั้งหลายทั่ว ๆ ไป ตั้งแต่พระมหากษัตริย์ลงมา จากนั้นก็ลงมาวงของรัฐบาล วงราชการต่าง ๆ นี้ก็ล้วนแล้วตั้งแต่ลูกศิษย์ของชาวพุทธ ลูกศิษย์ของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งนั้น ที่ควรจะได้รับฟังเสียงอรรถเสียงธรรมที่ท่านนำมาแสดง

ตั้งเวลานี้หลวงตาก็เป็นผู้แสดงให้พี่น้องทั้งหลายฟังอยู่ ทั้ง ๆ ที่ธรรมนี้แสดงมาตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่ออกสนาอย่างกว้างขวางเปิดเผยอย่างที่หลวงตานำมานี้ นี่หลวงตานำแบบธรรมทั้งนั้นนะ ไม่ได้นำแบบโลกแบบพิษแบบภัยนำมาสู่ท่านทั้งหลาย ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมา เราไม่มีภัยต่อใครทั้งนั้น ตั้งแต่ทำมหาพรหมลงมา เป็นความเมตตาสงสารเสมอกันหมด เพราะธรรมนี้เหนือทุกอย่างแล้ว

๔๔

๑๓. ธรรมแท้ พึ่งได้ยาก

ชาติไทยเราไปอยู่ที่ไหนก็คือชาติไทย ถูศาสนาพุทธฝังลึกในนิสัย ที่นี้เวลาไปอยู่เมืองนอก ศาสนาไม่ค่อยมีที่นับถือ แล้วก็เหมือนว่าไปอยู่ในป่าในดง ไม่ใช่ดงมนุษย์ดงพุทธศาสนาเลย ที่นี้เวลานาน ๆ เมื่อได้ยินเข้าแล้วก็รู้สึกตื่นเนื้อตื่นตัว บางคนถึงกับบอกว่าเหมือนเกิดชาติใหม่ อยู่เมืองนอกเมื่อได้รับเสียงอรรถเสียงธรรมมาแล้ว เหมือนว่าเกิดชาติใหม่ ก็อย่างนั้นแล้ว

อรรถธรรมไม่ค่อยได้ยินง่าย ๆ นะ อรรถธรรมของพระพุทธเจ้า ธรรมแท้ไม่ใช่ธรรมกิเลสควบคุม ไม่ใช่ธรรมกิเลสแฝง ธรรมแท้พึ่งได้ยาก หาพึ่งได้ยากนะ แต่ธรรมที่กิเลสควบคุม ธรรมที่กิเลสแฝงนี้มีอยู่ทั่วไป มีอยู่ทุกเพศทุกวัย ทั้งฆราวาสและพระมีอยู่ทั่วไป ทุกหัวใจ ธรรมที่กิเลสควบคุม กิเลสแทรกแซง แต่ธรรมที่เป็นธรรมแท้ที่จะเป็นน้ำดับไฟให้แก่โลกนี้มีน้อยมาก หาพึ่งได้ยากมาก เช่น พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน นี้คือธรรมแท้ ออกจากหัวใจ แต่ละบาทละบาทเป็นธรรมแท้ ๆ ตลอดไปเลย

๑๔. เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ

เมืองไทยเรานี้ก็เหมือนกัน เป็นเมืองพุทธด้วย ควรจะนำพุทธเข้ามา นำศาสนาพุทธคือเหตุผลต้นปลายและความให้อภัยกัน ความเห็นอกเห็นใจกัน เข้ามาประสานกัน แล้วบ้านเมืองของเรา ก็จะเจริญรุ่งเรือง แน่นหนามั่นคงขึ้นโดยลำดับ

เราเป็นลูกชาวพุทธด้วยกัน ลูกศิษย์พระด้วยกันทั้งนั้น นับแต่วงราชการงานเมืองลงมา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเป็นจอมแห่งความให้อภัยแก่พี่น้องชาวไทยเราทั่วประเทศ ให้เห็นอกเห็นใจเห็นพระทัยพระองค์บ้าง พวกเราเป็นลูกหลานของท่าน อย่าให้พระองค์ได้ทรงหนักพระทัยมากเกินไป เราเป็นลูกมนุษย์ แล้วลูกก็ลูก

๔๕

พระมหากษัตริย์เสียด้วยนะไม่ใช่ลูกธรรมดา จึงขอให้ตั้งหน้าตั้งตาทำ
ราชการงานเมืองไป เพื่อความกลมกลืนสามัคคี ความเห็นอกเห็นใจ
ความคิดอ่านใต้วรตรงในทางถูกทางผิด แล้วให้แก้ไขตัดแปลงไปตาม
เหตุการณ์นั้น ๆ แล้วบ้านเมืองของเราก็เจริญรุ่งเรือง เมื่อเจริญรุ่งเรือง
แล้วก็เย็นไปหมดประเทศไทยของเรา นับแต่วงศ์พระมหากษัตริย์
ลงมา จะเย็นทั่วหน้ากันไปหมด

นี่เอาศาสนามาจับมาสอนพี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้สอนด้วย
การตำหนิติเตียนโดยหาเหตุหาผลไม่ได้ เอาธรรมมาสอนพี่น้อง
ทั้งหลายให้รู้เนื้อรู้ตัว ถ้าศาสนาสอนไม่ลงก็เท่ากับพ่อแม่สอนลูกไม่ลง
แล้วจะเป็นยังไง บ้านนั้นเมืองนั้น ครอบครัวนั้น ลูกไม่ยอมฟังเสียง
พ่อแม่ เป็นยังไง ฉิบหายวายปวง บ้านนั้นไม่ฟังเสียงหัวหน้า กำหนด
ผู้ใหญ่บ้าน เป็นยังไง เอาไม่ฟังไปโดยลำดับ จนกระทั่งถึงประเทศชาติ
บ้านเมือง ไม่ได้ฟังเสียงกันเลยนี้แหละหมดนะ ต้องฟังเสียงกัน ลูกฟัง
เสียงพ่อเสียงแม่ ผู้น้อยฟังเสียงผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่มีความโอบอ้อมอารีต่อ
ผู้น้อย อย่างนี้เมืองไทยของเราจะมีความสงบร่มเย็นต่อไป

ขอให้นำธรรมะนี้ไปใช้ไปปฏิบัติเถิด ธรรมะของพระพุทธเจ้า
ไม่เคยพาใครที่ไหน สัตว์ตัวใดให้ล้มจมเสียหาย เพราะอรรถเพราะ
ธรรมเลย มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง สัตว์อยู่ด้วยกันก็เป็นสุข มนุษย์อยู่
ด้วยกันก็เป็นสุข ถ้าลงธรรมไปที่ไหนเป็นสุขสงบร่มเย็นไปทั้งนั้น ถ้า
เปรตถ้าผีเรื่องของกิเลสตัณหาอันเป็นยักษ์เป็นมาร ไปที่ไหนแหละแตก
กระจายไปหมดนะ จึงขอให้พากันจำเอาไว้

เปิดข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร
ทาง internet www.luangta.com
และโปรดติดตามข่าวโครงการช่วยชาติ ทางไทยทีวีสีช่อง ๓

สารบัญ

กัณฑ์เทศน์เรื่อง	เทศน์วันที่	หน้า
๑. ถ้าไม่ยึดศาสนาแล้วจะ	๑๘ ก.ย. ๔๓	๑
๒. ประเพณีอันดีงามมาจากพระพุทธศาสนา	๒๒ ก.ย. ๔๓	
๓. ข้อคิดที่ทำลายพระพุทธศาสนา พระอภิธรรมปิฎกไม่มี พระพุทธเจ้าไม่มี เทวดาไม่มี เก่งกว่าเทวดา	๒๓ ก.ย. ๔๓	
๔. พระพุทธศาสนา คือศาสนาเอก		
๕. ยากที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา		
๖. พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ สอนแบบเดียวกันหมด	๗ ต.ค. ๔๓	
๗. รัตนะของเราเกิดท่ามกลางกองทัพ	๘ ต.ค. ๔๓	
๘. แกะรอยจิตมีเฉพาะพระพุทธศาสนา	๒๑ ต.ค. ๔๓	
๙. พระพุทธศาสนาพื้นชาติไทย	๒๔ ต.ค. ๔๓	
๑๐. “หลวงตา” ด้านพระราชบัญญัติปกครองสงฆ์	๓ พ.ย. ๔๓	
๑๑. ถ้าเข้ามาบุกพระพุทธศาสนาแล้วให้มา	๙ พ.ย. ๔๓	
๑๒. ไม่มีอะไรใหญ่เหนือธรรม	๑ ธ.ค. ๔๓	
๑๓. ธรรมแท้พึ่งได้ยาก	๑๐ ธ.ค. ๔๓	
๑๔. เมืองไทยเป็นเมืองพุทธ	๑๑ ธ.ค. ๔๓	

พระบรมราโชวาท

ชาวพุทธจะต้องศึกษาพุทธธรรมให้ทราบชัดและน้อมนำมาปฏิบัติ

“ทุกสิ่งทุกอย่างแปรเปลี่ยนไปเป็นธรรมดา สังคมก็เช่นเดียวกัน ย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามวิวัฒนาการของโลก... พระพุทธศาสนานั้น ถ้าหมายถึงคำสั่งสอนที่เที่ยงตรงตามพระพุทธโอวาทแท้ ๆ แล้ว ย่อมมีความแน่นอนมั่นคงอยู่ในตัว เช่น ความดีก็เป็นความดี ความชั่วก็เป็นความชั่ว และทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วย่อมได้ชั่ว อย่างปราศจากข้อสงสัย เหตุนี้ พระธรรมจึงชื่อว่ากาลิโก คือถูกต้องเที่ยงแท้และไม่ประกอบด้วยกาล เหมาะที่จะน้อมนำมาประพฤติปฏิบัติเสมอไม่ว่ากาลไหน ๆ ข้อสำคัญ ชาวพุทธจะต้องชวนขวนขวายศึกษาพุทธธรรมให้ทราบชัดและน้อมนำมาปฏิบัติ อย่างจริงจัง ด้วยการพยายามลดละ ความโลภ ความโกรธ ความหลง อันเป็นต้นเหตุแห่งการกระทำชั่วกระทำผิด และกล่าวที่จักบากบั่นกระทำ สิ่งที่เป็นความดี โดยไม่ต้องกลัวว่าจะเป็นที่พินสมัยหรือน่ากระดากอาย ถ้าชาวพุทธทำได้ดังนี้ ก็จะเป็นเหตุเกื้อกูลอย่างสำคัญ ที่จะช่วยจรรโลง รักษาพระพุทธศาสนาไว้ให้มั่นคงในทุกสถานะและในกาลทุกเมื่อ”

พระราชทานแก่ที่ประชุมสมาคมพุทธศาสนาทั่วราชอาณาจักร ครั้งที่ ๓๗

๑๕ ธันวาคม ๒๕๓๘

ภาพจากปกหน้า : พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ กราบบนมัสการท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน

ธรรมวินัย คือ มรดกของพระพุทธรเจ้า

บรรดาท่านที่เห็นธรรมภายในใจอย่างแจ่มแจ้งประจักษ์แล้ว
ท่านมิได้สงสัยในองค์พระตถาคตเลยว่

ประทับอยู่ในที่เช่นไร

ซึ่งโลกเข้าใจว่า ท่านเสด็จเข้าสู่นิพพานหายเจ็บไปแล้ว

ไม่มีศาสดาคอยเมตตาสั่งสอนต่อไป

ความจริง ธรรมที่ทรงประสิทธิ์ประสาทไว้แล้วแก่หมู่ชน

ก็คือองค์ศาสดาเราดี ๆ นั้นแล

ถ้าสนใจอยากมีศาสดาภายในใจ

ก็มีได้ทุกเวลาเช่นเดียวกับที่ยังทรงพระชนม์อยู่

ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับน้ำใจที่จะเคารพนับถือ

และเชื่อฟังธรรมที่เป็นองค์แทนท่านเป็นสำคัญกว่าอื่น

แม้ท่านยังทรงพระชนม์อยู่ ถ้าขาดความสนใจเสียเพียงอย่างเดียว

ท่านก็ช่วยอะไรไม่ได้

คงเป็นประเภทอนาถาอยู่ตามเคย ไม่มีอะไรดีขึ้น

เพื่อความไม่เดือดร้อนในภายหลัง

และเพื่อความอบอุ่นใจทั้งปัจจุบันและอนาคต

จึงควรปฏิบัติบำเพ็ญตนด้วยธรรมที่ประทานให้เป็นมรดกแทนพระองค์

ผลจะเป็นเช่นเดียวกับที่ทรงพระชนม์อยู่ทุกประการ

ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง

คือจะมีธรรม คือศาสดาประจำใจอยู่ตลอดเวลา

(ปฏิบัติทาพระอัฐงค์กรรมฐาน หน้า ๖-๗)

